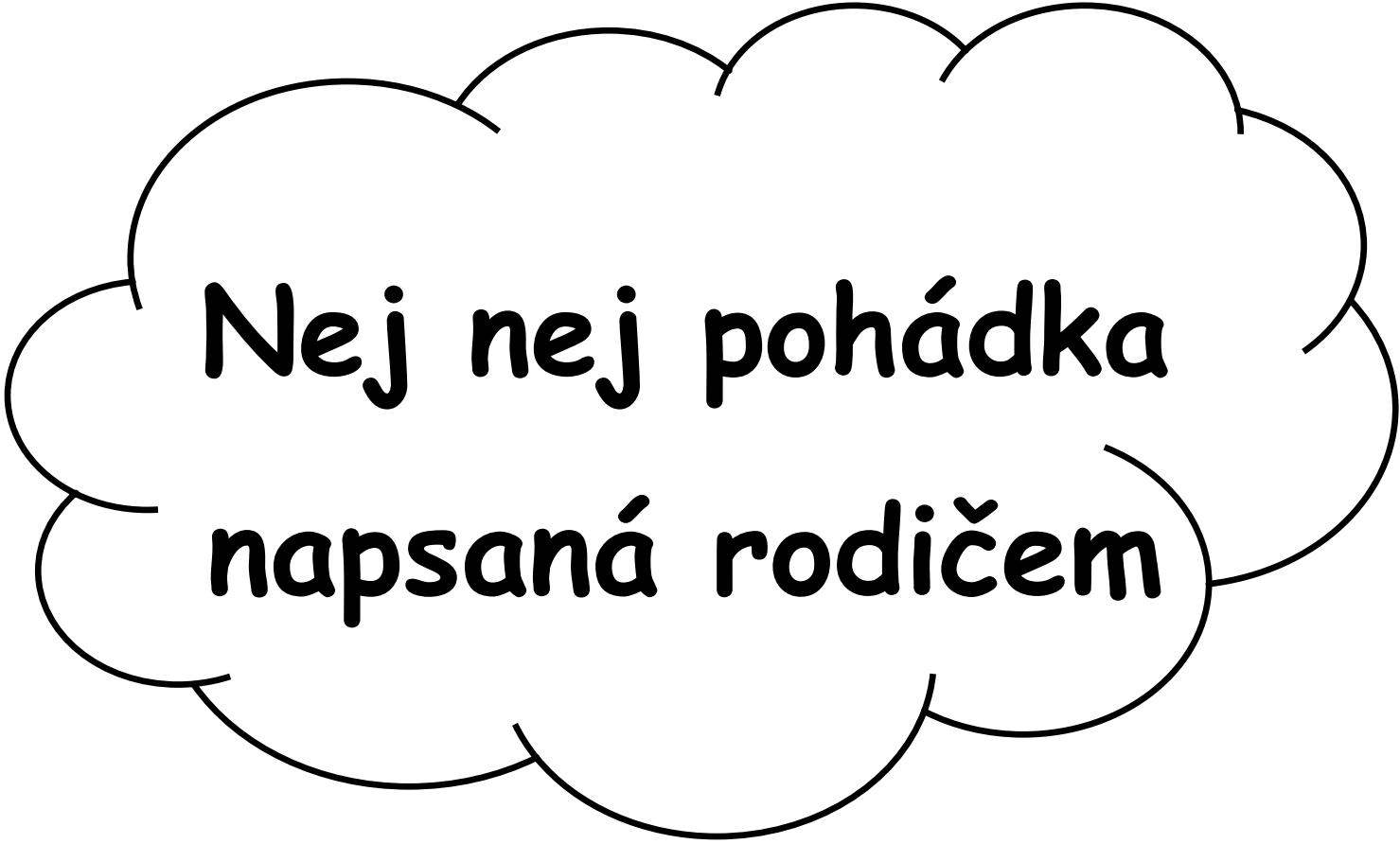
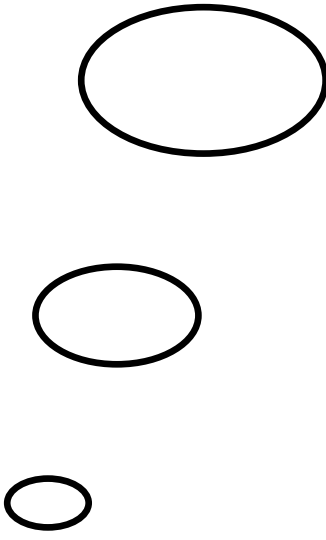

Matěřské centrum Šťastné srdce, o.s.

**Nej nej pohádka
napsaná rodičem**

**1. ročník literární
soutěže vyhlášené
Mateřským
centrem Šťastné
srdce o.s. v roce
2010**

Osnova

1. **Místo** PAVOUČEK MÁČEK - p.Voznicová
2. **Místo** O VÍLE TEREZCE A MRAVENCI BLÁZNIVCI - p.Konečný
3. **Místo** POHÁDKA PRO JENÍKA - p.Punčochárová

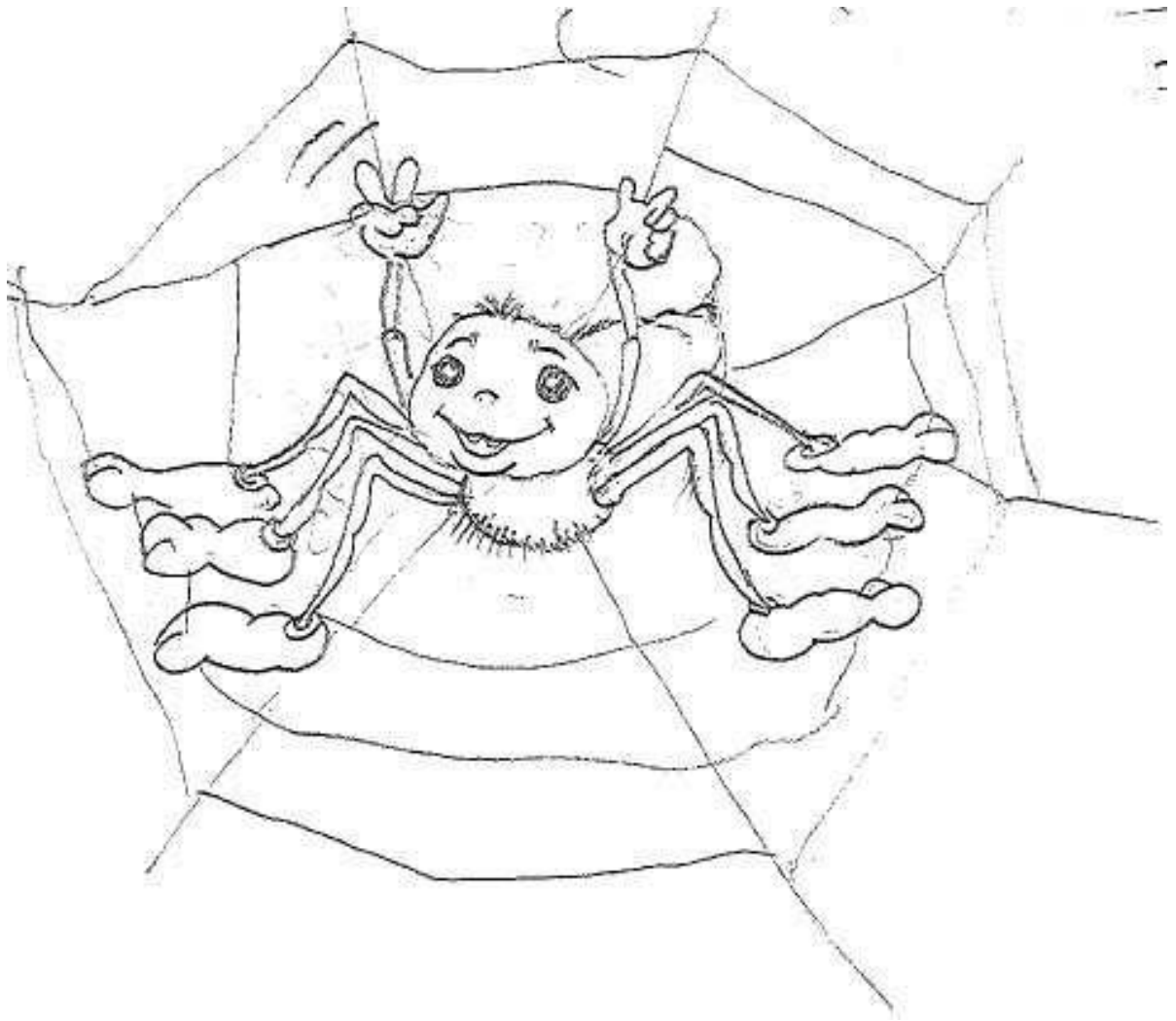
NEMOCENKOV	-	p.Šildrová
O JEDNÉ UŽITEČNÉ MRKVIČCE	-	p.Krzysová
ÚSMĚV	-	p.Kvišicová
O NAPRAVENÉM PEJSKOVI	-	p.Grebeňová
ÚPLNĚ OBYČEJNÁ POHÁDKA	-	p.Macorzková

Ohodnocení 12.letých dívek:

ŠNEČÍ MAXI RODINA	-	sl.Stenclá
DIVOKÝ TÝDEN KŘEČKA ZIZIHO	-	sl.Školová

Pavouček Máček

Autor: paní Zuzana Voznicová

KAPITOLA 1 - NITKA

U lesa, pod velikým smrkem, na stéble přesličky, se jedné pavoučici zjara narodil malý pavouček. Patřil k slavnému

druhu *Alopecosa aculeata* (slíd'áků borových), kteří v tomto lese žili velmi dlouho. Byl hodně maličký a slabý, sotva jako

zrnko máku a tak mu maminka dala jméno Máček.

Jak rostl a dospíval, trpělivě ho zasvěcovala do umění spřádat sítě a kladla mu na srdce, že je to velmi důležité pro jeho

další obživu. Máček naslouchal a když přišel čas, aby mamince ukázal, jak byl šikovný posluchač a jak dobře se díval,

vrhl se do práce s neobvyklou vervou. Vždyť mamince to tak krásně šlo!
Jenže at' se snažil, jak se snažil - jeho zadeček

nevydal ani vláčkyňko. Maminka smutnila a Máček byl z toho taky celý zoufalý
a nevěděl vůbec, co si počít. Až jednoho

dne povídá mamince.

„Půjdu do světa maminečko drahá a najdu si svou ztracenou nitku.“

Pavoučice, plná obav a strachu, ho nejdříve nechtěla pustit, ale nakonec mu
nachystala raneček s pár mušími nožkami

a z výšek čerstvě spředené sítě mu bílým kapesníčkem zamávala na cestu.

Pavouček šel dlouho lesem a všude kudy kráčel se ptal, jestli někdo neví, kde
najít jeho ztracenou nitku. Jedle kroutily

hlavou, buky a borovice jen mručely a břízy rezignovaně krčily rameny, jako,
že neví a že nic nikde o tom neslyšely. Keře

a křoviny se tvářily nechápavě, tráva jen šustěla a mech neznale mlčel a
mlčel. I všechno živé, jakoby ztratilo řeč.

Berušky píply, že neví, kobylky poskakovaly a tvářily se nechápavě, a brouci
hovniválové si lhostejně kouleli dál svou

kuličku, jak by se k nim Máčkova otázka ani nedonesla.

Teprve až došel Máček ke konci lesa, uviděl před sebou obrovské pole
vzhůru čnících nitek. Z dálky se mu zdálo, jako by

byl v ráji. Tolik nitek, hrubých a mocných a tak divně spředených, ještě
nikdy neviděl. Přišel až k poli a pěkně nahlas, jak

ho to maminka vždycky učila, pozdravil. Trochu se bál, ale nakonec se
třesoucím hláskem zeptal:

„Kdopak vy jste? Máte tolik krásně zlatých nitek! Já bych je tak potřeboval!“ Malinko se odmlčel, uklonil a pokračoval:

„Víte, já jsem pavouček Máček a nemám vlákyňko, abych mohl tkát síť. Bez nich nechytím žádný hmyz k obživě a brzo

zemřu hladem. Jestlipak byste mi nějakou nitku nedali vy?“

Oves zlehka sklonil hlavu a pátral odkud ten tenounký hlásek mluví. Až na zemi uviděl malinkou třesoucí se tečku.

Zaburácel táhlým hlasem: „Já jsem oves. Moje nitky jsou pro tebe moc hrubé, popleto malá. Ty ti neposlouží, nespleti

bys z nich nic kloudného.“ Oves potřásl klásky a pokynul stranou: „Zkus se tamhle zeptat kukuřice. Ta kráska si tam

pohazuje svými lepkavými vlasy, vidíš? Ty by ti možná k něčemu mohly posloužit.“

Mráček pootočil hlavou a vykročil směrem, kde rostla zlatovláska. Jenže parádivá kukuřice pavoučka ani nevyslechla

a už z dálky pyšně vykřikla: „Do mých vlásků chytat mouchy a ten odporný hmyz?! Hlupáku! Klid' se! Já ti svoje vlasy

nedám, s těmi si smí hrát akorát tak vítr. Jsou jen na parádu. Podívej na ten půvabný lesk...“ Zahleděná do sebe

natřásala listy a Máčka si ani za mák nevšímala.

Pavouček smutně sklopil zrak a z tváře si setřel ukápnutou slzu. *Jsem odsouzen zemřít, nemám naději ...pomyslel si.*

Když tu se mu najednou za zády ozval příjemný a teplý hlas: „Máčku, máčku mnohonohý. Poslouchej, co já ti povím.“

Máček se otočil a zpříma hleděl do těch nejkrásnějších modrých očí, co kdy spatřil. „Já jsem len. Slyšel jsem, že máš

trápení. Mně lidé sklízají a češou ze mně vlákna, ale pro tvou síť by byla ještě příliš silná. Ale poradím ti. V daleké Číně

žije jeden motýl. Jmenuje se Bourec Morušový. Naklade vajíčka, z kterých se vylíhnou housenky. A ty až vyrostou,

zakuklí se. Malá larvička motýlka pak vyrůstá v kokonu, který je celý z toho nejjemnějšího hedvábí. To by bylo nitěk pro

tebe!”

Máčkovu tvář ozdobil ten nejzářivější úsměv. „Děkuji ti pane lne, zachránil jsi mě!” Radostně vykřikl a rozběhl se zpátky

k lesu.

Ted' už jen musí říci mamince, že ho čeká daleká a dlouhá cesta za motýlem s podivným jménem. Ale že svou nitku

najde, protože už ví, kde hledat...

KAPITOLA 2 - KŘÍDLA

Druhého dne pozdě večer Máček a všech jeho osm bolavých nožek dorazili domů k síti spletené na přesličce pod

košatým smrkem. Veselá nálada ho neopouštěla. A tak se mrštně vyšvihl na vodící vlákna maminičiny sítě a s jásotem

se jí vrhl kolem krku. Dychtivě vykládal o poli, o tom, co mu řekl pan oves, jak hloupě se chovala kukuřice a jak mu

nakonec poradil kamarád len.

Maminka poslouchala a poklepávala o nitkový stůl třetím párem nožek. Teprve až se vypovídal řekla ustaraně: „Máčku,

chlapečku můj. Jakkak se chceš do daleké Číny vypravit? Tvoje malé slabé nožičky tam nedoputují. Nikdy se tam

nedostaneš, abys našel kokon toho svého motýla.“

„Ale, maminko. Nevěš hlavu! Přece už mám všechno promyšlené! Kolik křídel nám tady zůstane po muškách uvězněných

v tvé síti? Kolik po komárech? A když máme křídla, létat bude už snadné, uvidíš...“

Pavoučici rázem zmizel z tváře zoufalý výraz. *Mám to doma ale chytrého chlapíka!* Pousmála se a rázně vyskočila od

stolu. *Pomyslela si...* To musím utkat novou, parádní síť. Sakra pevnou. Aby v ní uvízla pořádná moucha masařka nebo

mladý komár, co má ještě křídla nevylítaná. A hned v vzápětí se s chutí vrhla do práce.

Máček se zájmem sledoval, jak jde mamince práce od ruky nebo spíše od nohy - pavoučci přece ruce nemají. „Děkuji

maminko,“ zašeptal měkce a očka se mu už už zavírala únavou. Masíroval si svoje bolavé nožky a houpal se ve staré síti

tak dlouho, až ho to houpání dočista ukolébalo.

Ráno na sousední přesličce vyrostlo obrovské síťované oko a bodře číhalo na své první oběti. Do oběda v něm uvízlo

jen několik malých mušek, na kterých bylo dobré tak akorát si pochutnat. Až těsně před polednem k lesu zabloudila

moucha domácí. Měla křídla jako z alabastru, pěkně umytá a naleštěná. Sedla si nejdříve na smrkovou kůru, ale dlouho

tam nevydržela. Lákala jí ve větru se houpající přeslička a tak nic netušice vletěla do pavoučí pasti. Když to Máček

uviděl, dal se do veselého tleskání a přivolávání maminky. Však ta si s mouchou poradí. Jenže zatím, co on výskal,

moucha se tak motala a mrskala sebou na lepkavé síti, až si potrhala levé křídlo. Než svůj boj vzala, mělo křídlo

uprostřed díru velkou jako zrnko pšenice.

Máček se dal do pláče. A láteřil a naříkal, že s takovou nikam neodletí, že žádná křídla nikdy nebudou jeho... Ale

přerušila ho rázně maminka. „Hochu, co myslíš? Když to moje vláčkynko chytí mouchu do pasti, nebude taky umět zalátat

muší křídlo?“ ...a honem se jala křídlo vyspravovat. Máček si ani nestihl osušit slzy a křídlo mělo čerstvý nitkový fáč.

Záplatu tak jemnou jako bylo ono samo.

„Tak a zbytek necháme na zítra. Dnes jsem už moc unavená,“ prohlásila pavoučice a schoulila se do svého pavoučího

pelíšku. Přitulila si Máčka k sobě a s oddechnutím se oba vydali do krajiny spánku.

KAPITOLA 3 - ŠKOLA LÉTÁNÍ

Ráno si Máček ve větru pohrával s tou muší parádou. Křídla byla pěkně nachystaná a složená u jeho postýlky sotva se

probudil. Pomyslel si nahlas: „Maminečko moje zlatá“. A zas a znova ta křídla hladil a stavěl je do větru jako plachty lodí.

Pozoroval, jak se kroutí a obracejí a jak jsou vratká. Jak se v nich napínají žilky a třepotají se celá celičká dychtivostí

a očekáváním, docela tak stejně jako se třepotal on sám...

Ale byl tichounce a jen po očku pozoroval maminku, jak oddechuje a putuje v krajinách tolik zaslouženého spánku a přál

si, aby už se probudila a pomohla mu křídla připevnit na záda. Pak odrazit se a zkoušet zas a znova létat, chytit do křídel

ten správný vítr, který by ho zanesl až do daleké Číny. Ale byl trpělivý, maminka si odpočinek zasloužila a jeho nitka ještě

nějaký ten čásek zajisté počká.

Pavoučice otevřela oči zhruba za hodinu, protáhla si spánkem ztuhlé údy a chystala se posnídat, když koutkem oka

zhlédla Máčka, jak si soustředěně hraje s tou muší parádou. *Maličký, pomyslela si, snad mi tě s tou nádherou někam*

neodfoukne, někam docela daleko, odkud už se nevrátíš a nikdy více tě neuvídím. Stále nevěděla, jestli má synáčka na

tak dalekou cestu pustit samotného. Jestli to zvládne, jestlipak nezabloudí a nebude v tom velikém cizím světě na věky

věků docela ztracen a sám. Ale věděla, že pustit ho musí, že bez nitky by se nikdy neoženil a neužil ani sebe ani

rodinu. Že bez nitky by její synáček zemřel.

Za pár minut ji Máček sám zpozoroval a vrhl se jí s rozzářenýma očima kolem krku. „Maminko, maminečko...Ještě moc

prosím, usoukej mi na křídla popruhy, abych si je mohl nasadit na záda a roztáhnout je. Aby se pak nesly samy

s fouknutím větříku. Naučím se je ovládat a když mi to půjde, teprve pak se vydám na cestu.“

Pavoučice vysoukala ze zadečku několik nitek a nožkami je pak společně spletili do dvou silnějších lan, které ve středu

pevně připojili ke křídům. Teprve pak si je Máček nasadil na záda a jak fouklo, spustil se po větru z pavučiny. Jenže ještě

neuměl kormidlovat a držet směr a tak se křídla jen zhoupala vteřinku s větrem a pak padal střemhlav dolů k zemi. Nahlas

vypískl strachem a ještě dříve než se stačil vzpamatovat tvrdě dopadl do mraveniště pod pavučinou. Mravenci se se

zděšením rozprchli stranou a začali se hněvat a rozhazovat rukama sem a tam, že prý jim rozbil domeček a vymlel díru

do mravenčích cestiček. „Promiňte mravenečkové, to jsem nechtěl“, omluvil se pavouček. „Půjdu raději cvičit na louku“,

zavolal na maminku. „Tady bych napáchal více škody než užitku.“ Křídla se naštěstí neporouchala, tak je složil, vzal pod

paži a vydal se směrem k nedaleké louce.

Trénoval celý týden. Každé ráno vstal, pod paži složil křídla, do ruky vzal raneček se svačinou od maminky a šel

známým směrem k přilehlé louce. Vracel se až za soumraku, když už se slunce houpalo na horizontu a zapadalo stejně

tak rychle, jak jeho jíkala únava a bolest z nespočtu ušetřených šrámů a boulí.

S křídly připevněnými na zádech nesčetněkrát vylezl po dlouhém stéble trávy, aby vyčkal na příznivý vítr a pak se po

něm spustil směrem do dálav. Jeho tělíčko bylo plné modřin, ale s každým pokusem byl ve vzduchu o něco déle.

Za další tři dny už uměl zatočit doleva a hned zas změnit směr doprava. Do konce týdne zvládal i prudkou otočku, šlo mu

i stoupání a klesání střemhlav. To už věděl, že je připravený a že ho čeká konečně vytoužené putování za svým

vlákýnkem.

KAPITOLA 4 - CESTA

Patnáctého dne ráno pršelo. Máček věděl, že mokrá křídla daleko nedoletí a tak pokračoval v přípravách, čtení knížek

a studiu map, které si půjčil od moudré lesní sovy. Ta věděla všechno. V kmenech dutého buku měla velkou knihovnu,

plnou knížek o cestování a o dalekých zemích v Asii, Evropě i Americe. Zjistil, že se chystá do nejlidnatějšího státu celé

země s prastarou a bohatou historií. Věděl, že poletí přes veliké Rusko až do Mongolska a odtud se pak dostane do

Číny.

Ani ne za měsíc se cítil dostatečně připravený na dlouhou cestu. Maminka mu přichystala do batůžku nějaké jídlo

a kladla mu na srdce, ať je opatrný, ať pije hodně ranní rosy, aby na sluníčku nevysychal a ať často odpočívá. Máček

pokyvoval hlavou a žaludek mu svíral strach a obavy a zároveň se chvěl očekáváním a vírou, že se chystá najít tolik

vytoužené a důležité pro jeho další život. Pečlivě do ruličky smotal namalovanou mapku s plánkem dlouhé cesty.

Pořádně si vymyl a vysušil křídla, nasadil si je na záda společně s batůžkem od maminky, prudce se odrazil od

domovské pavučiny a s poryvem poledního větru mohutně máchl křídly.

Letěl mnoho a mnoho dní. Přes mnohé krásné země. Někdy ho stihly prudké bouře, vichry a uragány nebo ho potkalo

zase úplné bezvětří se sluníčkem ostrým jako břitva, kdy málem umíral únavou a žízní a myslel si, že už nedokáže

zvednout ani jednu ze svých osmi nožek, ani mávnout vypůjčenými křídly. Ale věděl, že jiné cesty už není, že za každou

cenu musí dál. Vždycky našel cestou pár kamarádů pavoučků, na jejichž síti si mohl odpočinout a složit v ní svou

unavenou hlavu. Když jim vyprávěl příběh o svém putování, pavoučkové dojati a často se slzami v očích, nadšeně

tleskali a pohostinně balili Máčkovi raneček jídla, aby při dalším putování nevyhladověl.

Nikdo z nich totiž nikdy neslyšel příběh o záhadném motýlovi s podivným jménem Bourec Morušový. Nikdo z nich

nevěděl, kde leží Čína. A tak jim Máček vysvětloval, jak je to s motýlem i se zemí, do které se tak odhodlaně

a nevyhnutelně vypravil. A oni dychtivě a se zájmem hltali každé jeho slovo a při každém dalším rozloučení to bylo více

a více vzlyků a tichých povzdechů, jak mu záviděli křídla, let a pohled na kulatou a krásnou zemi z výšky, do které se

žádný z nich nikdy nevypraví. A pavouček máchajíc křídly na ně z dálky z hora volal:

„Bratříčkové a sestřičky moje milé, dokážete všechno, na co jen si pomyslíte. Stačí jen chtít a mít odvalu a kolem sebe

kamarády, kteří v těžkých chvílích poradí a pomůžou.“

A vždycky letěl dál a dál. A když měl dobrou náladu, tak soutěžil s komáry či v noci přemlouval světlušky, ať mu trochu

dělají doprovod a svítí mu lucerničkou, aby v těch neznámých zemích nikde nezabloudil. Občas, když byl moc unavený,

přistál si na vagónku vlaku a nebo na kapotě velikého auta, které se řítily po silnici mnohem rychleji než on dokázal letět.

To pak ale bylo nadělení, když si Máček zdříml a náklad'ák nečekaně vybočil ze směru. Pavouček pak vytáhl z ranečku

pečlivě složenou mapu a dlouho studoval, kde že to vlastně je a kterým směrem se otočit tak, aby se mu dočista

nepopletly cesty a doletěl správně tam kam má.

KAPITOLA 5 - MÁČEK V KAZACHSTÁNU

Chvílemi se mu zdálo jeho putování nekonečné. Chvílemi to chtěl vzdát. Ale let ve výškách přes tak roztodivné země ho

vždycky vzpružil a znova povzbudil k dalšímu máchání křídly. A že těch máchnutí bylo tolik, až málem necítil klouby

v ramenech.

Jednou, časně z rána, kdy ještě krajině pod ním vládla mlha a sluníčko se jen nesměle snažilo poodhalit její závoj, letěl

nad podivně krásnou málo osídlenou zemí, plnou pahorkatin a jezer. Později se dozvěděl, že se jmenuje Kazachstán.

Země byla o to podivnější, že měla své vlastní moře, které vlastně ani mořem není, nýbrž je největším vnitrozemským

jezerem světa. Jeho jméno je Kaspické moře.

A právě u tohoto moře-nemoře se rozhodl Máček trochu si protáhnout pavoučí tělo a také se po dlouhé době projít po

pevné zemi. Po ránu bylo celkem chladno a on byl unavený, tak si zalezl pod trs trávy a chvíli zavřel oči.

Probudilo ho až švitoření a tence pokřikující hlásky, které se ptaly nejdříve: Kdo to je? Poté....Co to je?....a hned na to

zase...Odkud to může být?

Když otevřel oči uviděl párek podivných stvoření podobných myším. Jaktěživ tak podivná stvoření neviděl. Byla upatlaná

od bláta a špinavými prstíky a dráčky do něj dloubala a podivovala se nad tím, že to „ono“ se už probralo.

Přítomnost jakýchkoli živých bytostí ho nesmírně potěšila a tak nadšeně vyjukl: „Ahoj, já jsem pavouček Máček a přiletěl

jsem k vám až z daleké země České. A vy hošáci, vy jste čí?“

Páreček písklavě poodstoupil. Ten větší z obou třesoucím se a šiřlavým hlasem promluvil:

„My, my, my....my jsme píškomilové. Já jsem Oleg a tohle je Šaša. My tady pod tjšem máme úkjyt na zjníčka. My, my, my

si je tady stšádáme na zimu, víš. V zimě my máme hlad“, pověděl šiřlavě ten první, podsaditější s kulatým bříškem

a baculatou tváříčkou, Oleg.

„Myslí píškomilové, myslí Saša,“ opravil ho rázným hlasem druhý ramenáč. „A...ty nám tady ležíš u vchodu a spíš

a vypadáš tak nějak podivně. Na co máš tolik nohou a ještě k tomu sundavací křídla? No to je záhada, pane jo!“

A tak se Máček švitořivě rozpovídal, aby to tahle písklavá a legrační stvoření dobře pochopila. Popsal jim svou cestu i cíl,

oba hoši pozorně naslouchali a plácali o zem spokojeně chlupatými ocásky, a vyžadovali co nejpodrobnější informace

o jeho putování, kde se zastavil, kudy letěl a koho na svých cestách potkal. A když Máčkovi vyschlo v hrdle nabídli mu

trochu vody a kousky lahodného ovoce, ze kterého Máček vysál výživnou šťávu, aby utišil hlad. Potom si píškomilové

zalezli do svého doupátka a Máček jen tak na zádech relaxoval.

Počítal mráčky na nebi a tu najednou nad ním přelítl velký stín. Docela se polekal, když poprvé spatřil velkého krásného

dravce-ptáka. Místní obyvatelé mu říkali orel skalní. Hned nakoukl pod trs, kde si lebedili při odpolední siestě oba

pískomilové Oleg a Saša, a měl spoustu zvědavých otázek. Oleg ochotně spustil a pověděl mu mnoho o tom, jak místní

obyvatelé tohoto dravce využívají k lovu škodné zvěře, především zajíců.

„Ale dravci si troufnou třeba i na lišky a vlky.“ Dodal znalecky Saša.

„Lovci s Kazachstánu si říkají berkuči. Jsou trochu něco jako sokolníci, jen jejich umění je mnohem náročnější. Vycvičit

takového orla skalního totiž trvá i dvacet let a chce to hodně úsilí!!! Mladý pták má po celé dlouhé týdny oči zakryté

čepičkou. To proto, aby se stal závislým na svém pánovi. A pán mu za to po celou tuto dobu věnuje všechn svůj čas.

Mezi oběma tak vzniká oddanost a žádný cvičený orel už pak nemůže být ovládnán jiným lovcem“, rozpovídal se poněkud

více Saša a Oleg jen souhlasně pokyvoval hlavou, až se mu z toho čechral kožíšek v týlu.

„Já jsem jednou viděl ojla docela z blízka, chtěl mě chytit do djápů, ale byl jsem šikovnější a jychle jsem zalezl pod

kámen. Tam mě on vidět nemohl, víš. Sjdce mi ale bušilo dělalo bum, bum a tlouklo jako o závod. Vždyť to mohla být

moje poslední hodinka! Ten by mě hned slupl jako malinu!“, přidal se k rozhovoru Oleg.

Oleg pokračoval v dramatickém líčení historky s orlem a Máček se zatím spokojeně usmíval a pozoroval na nebi

kroužícího hnědého ptáka. Jeho křídla se mu zdála obrovská a krásná. Představoval si, jak ostrými drápy chytá kořist,

aby nakrmil hladová mlád'ata a pomyslel si, že tak se o něj starala taky jeho maminka po celou dobu, kdy neměl své vlastní nitky k utkání sítě.

„Už maminko, už se blížím k cíli“, zašeptal. „Snad najdu, co hledám a budu se jednou moct také postarat sám o sebe a svou rodinu.“

Na krajinu padla noc, Máček poslouchal ještě chvíli šišlání Olega a Sašu, který ho trpělivě opravoval, když se hádali

o zrnko nějaké obilniny. Ale pak se mu začalo šumění jejich hlasů míchat s šuměním trávy a vlněním vody v jezeře a

opět se ztratil v krajině spánku. Je třeba nabrat sílu, pomyslel si, cesta bude daleká a zdá se, že povede přes hory.

KAPITOLA 6 - V CÍLI (aneb jak Máček poznal Pecičku)

Po dlouhých a únavných měsících letu pavouček konečně uviděl v dálce dlouhou linii velké čínské

zdi. Že je to ona poznal téměř okamžitě. Vždyť se o ní hromadu načel v moudrých knížkách

chytré lesní sousedky - paní sovy. Jaktěživ něco tak velikého neviděl. Dlouho ji s otevřenou pusou

obdivoval z výšky a rozhodl se, že se po ní jen tak projde trochu pěšky a chvíli si odpočine.

Chodil po kamenné zdi asi půl hodinky, když uviděl na vlákýnku proti sobě viset překrásnou slečnu pavoučici. Měla na

sobě tyrkysové šaty a korunku na hlavě. Hlavu lemovaly úhledně sčesané lokýnky. To stvoření na něj hledělo svýma

čokoládově hnědýma očima a zdálo se mu vznešené a urozené. Bytůstka mrkla očkem a švitořivě spustila: "Ahoj, já

jsem princezna Pecička. Pocházím z rodu pavouků Nephila, kteří tkají ta nejjemnější vlákýnka, jaká kdy kdo spatřil. Ale

neboj, jsou pevná a udrží velkou váhu," odmlčela se a hned zase volala. „Pojď se se mnou pohoupat.“

Máček se krásně uklonil a rázným hlasem nejlépe jak uměl, spustil: „Krásný dobrý den princezno Pecičko. Já jsem

Máček. Jsem z rodu *Alopecosa aculeata*. Můj domov je Evropa. Bydlím na mamčině síti, která je na přesličce pod

velikým smrkem." A už se jal zachytit houpačičího se vlákna a přisednout si k pavoučí princezně.

„V Číně se pavoučkům říká Zhi," pronesla Pecička. „Tak tě tady vítám Zhi z daleké předaleké Evropy. Jestlipak mi povíš,

jak jsi sem zabloudil a co tady děláš? A co to máš za podivný balíček, tamhle složený stranou?"

A tak Máček začal Pecičce vypravovat svůj příběh o dlouhém předlouhém putování. Řekl jí o své ztracené nitce, o dobré

radě pana Ina, o křídlech a o tom, jak se učil létat, aby se mohl vydat za hledáním svého vlákýnka. Popsal jí všechny

krásné země, kterými proletěl. Nevynechal ani jednu historku o hodných pavoučích kamarádech, o jejich pohostinnosti

a štědrosti.

Pohupovali se na nitce mezi dvěma kameny a princeznička slečinka z něj nespustila oči. Poslouchala každé jeho slovo

a jen občas utrousila křehounek: „Ach. Opravdu? Och. Jejdanáčku!“ Tu náhle Máček ustal v hovoru a prohlásil smutně

poslední větu: „Tak jsem dnes doletěl až sem a potkal tady tebe. Ted' už nevím, kde dál hledat. Tahle země je veliká

a můj motýl může být kdekoli.“ Pecička vidící jeho ustaraný výraz, ho rychle přerušila. „Tak to jsme se potkali dobře

Máčku. Můj tatínek, král Pecka XX. vlastní obrovská pole na hedvábí. Víš, kdysi dávno, před mnoha a mnoha tisíci lety,

naši předkové objevili krásné vlákýnko, kterým je obalena larvička motýla. Po staletí se pak snažili tu neobyčejnou

jemnost napodobit. Až ji nakonec v mnohém předčili a říká se o nás, že náš druh má ta nejtenčí vlákýnka na celém

světě. Zavedu tě na naše pole. Jistě tam najdeš to, co tak úpěnlivě hledáš.“

Máček samou radostí Pecičku objal a vyhoupl se na nitce rovnou na všech svých osm nožek. Začal tancovat

a oskakovat a křičet nahlas: „Hurá, hurá, jsem zachráněný. Už nemusím umřít hladu. Už si sám utkám tu nejkrásnější

a nejjemnější síť jakou kdy smrkový les měl a pavoučí oko vidělo.“ A Pecička tancovala a jásala společně s ním, až je

oba bolely nožky a celí se zadýchali, že si museli sednout a dlouze vydechnout. Pak jej Pecička zatahala za nožku a

říkala mu: „Pojď, kousek tady kvetou vzácné orchideje. Mají moc sladkou šťávu. Napijeme se a uhasíme žízeň.“ „Počkej,

Pecičko, vezmu tě na křídla. Budeme tam co by dup,“ prohlásil s úsměvem Máček.

A tak letěli na nedaleký břeh, který se celý třpytil a blýskal barvami. Žlutá přecházela do oranžové a hned vedle zase

všechno svítilo zeleně a modře. Máček jaktěživ neviděl nic tak krásného. V lese to byla samá exotická kapradina, mech,

tráva a přeslička... „To jsou maminčiny zahrady, vidíš,“ ukazovala princezna svou roztomilou nožkou. „Tady má maminka

utkané své nedělní houpací síť. Chodíme sem se sestrami odpočívat, napít se nektaru a koupat se v ranní rose.“

„Tady, podívej! Tady ta rudá květina. Ta má ten nejlepší nektar ze všech,“ a už špulila lačně ústa a popotahovala

netrpělivě Máčka za rukáv, aby se už spustil dolů na sytě zelené listy. Jenže Máčkovi se ze vší té nádhery tak roztočila

hlava, že docela ztratil směr a rázem se v piruetě řítíl neznámo kam. Pecička vypískla a vypadla mu z náruče přímo do

středu květu překrásné orchideje. Málem se v nektaru utopila. Sotva se trochu vzpamatovala a protřela si oči, začala se

rozhlížet po Máčkovi a volat. „Kdepak jsi, kdepak jsi se ztratil. Jsi celý a v pořádku?“

Zdola se chichotavě ozvalo. „Asi se houpu v síti tvé ctěné maminky královny. Jsem v pořádku, jen se mi utrhł jeden

popruh a trochu pochroumalo pravé křídlo. Počkej, hned jsem u tebe nahoře. Jen se tady trochu vymotám.“

Než se vyšvihł nahoru, Pecička už měla ústa sladce ulepená a s našpulenými rty hltavě sála sladkou šťávu. Pobídla

Máčka a ten se lačně přidal k ní. Vypil toho tolik, že měl břicho jak nafukovací balón. Ale nedokázal nějak přestat. Ta

chut' byla opojná. V hlavě měl závrat' a v ústech sladce a bylo mu tak lehkó, až měl pocit, že se stále vznáší kousek nad

zemí. Lehl si na záda a díval se na Pecičku tak dlouho, že ani nepostřehl, jak se mu oči klíží a klíží, a jak se začíná

ubírat pomalu do hlubokých vod spánku.

Pecička mu jen jemně zatřásla rameny a do ouška zašeptala. „Ted' musím Máčku domů. Maminka s tatínkem by měli

o ně starost. Jen spi, tady jsi v bezpečí. Povím rodičům tvůj příběh a ráno zase přijdu. Pak vyrazíme společně na tátovo

pole.“ Máček jen nadzvedł víčko a tichounce poděkoval a zase se vydal do hlubiny spánku. Zdálo se mu o mamince, jak

ho oplakává a je smutná. Jak má oči celé oteklé a ustaranou tvář.

KAPITOLA 7 - ZÁHADNÝ MOTÝL

Pecička přišla za svítání. Slunce si ještě protahovalo spaním ztuhlé údy a oplachovalo si líčka v červáncích. Máčka našla

v trávě pod orchidejí, jak si myje tváře ranní rosou. Vybalila z ošatky připravenou snídani, sedli si do trávy a oba

společně pojedli. Máček si dlouho na ničem tak nepochutnal. Hmyzí nožky měly příchut' nějakého neznámého koření

z orientu, voda byla také najednou mnohem lahodnější a chutnější. Ani nevěděl jestli je to jídlem samotným nebo pouhou

přítomností krásné Pecičky.

Po snídani sklidili drobečky a vydali se na cestu. Museli pěšky, protože muší křídylka se při včerejším dopadu trochu

pochroumala a Máček je sám nedovedl vyspravit. Nakonec, až se bude chystat domů, nějak to vyřešit musí. Zatím to

odložil na neurčito.

Šli pěkně vedle sebe, nožky se jim proplétaly. Máček se po očku koukal na Pecičku a ona zase na něho, když si oba

mysleli, že se ten druhý nedívá. Sem tam se jejich pohledy setkaly a na dlouho spojily. Máček cítil podivné teplo

u srdíčka a přemýšlel, jestli je Pecička na tom stejně, jestli ji to taky tak hřeje a zahřívá a jestli ji její nožky nesou taky tak

nějak podivně lehce. Myslel na to, že se mu docela zatočila hlava, stejně jako včera, když uviděl barvy a ucítil neznámou

tolik sladkou vůni orchidejí. V sovích knížkách četl o tom, co je to láska, ale nevěděl, že ho právě potkala a že našel

v princezně náhlé zalíbení a ohýnek citu začal od plamínku naplno hořet plamenem tak jasným jako bylo nebe v tento

krásný slunečný den.

Za slabou půlhodinku došli k okraji obrovského pole. Rostly na něm stromy s podivně zubatými listy a plody podobnými

malinám. V lese pavouček takový strom nikdy neviděl. Všude na něm byly stovky podivných bílých motýlů spíše

podobných můrám. Žádná z nich ale nelétala, až později se od Pecičky dozvěděl, že tihle motýli ani létat neumějí. „Ten

strom Máčku, to je Moruše a motýl na něm žijící se jmenuje Bourec Morušový,“ prohlásila Pecička. „Tamhle kousek vedle

na stromě vidíš jeho zámotky. Vylezeme na strom a sáhneš si na ně. Smíš si nějaký vybrat a odvést spředené nitky

domů, tatínek nám to dovolil.“ Máček se rozhlédl kolem, všude kam jen dohlédl byly na stromech k větvím přilepené

ohromné bělostné kokony. Začal je počítat, ale hned mu došlo, že by se asi nikdy nedopočítal. Byly jich tam stovky, ba co

- tisíce. Když vylezli až na strom, viděl, jak se mezi kokony tetelí housenky a teprve si kolem sebe navíjejí bělostný fáč.

Taky viděl už některé zámotky prázdné. „Z nich už se vylíhl nový motýl, Máčku. Ten zase naklade další a další vajíčka,

z nich se vylíhnou housenky, nakrmí se listy Moruše, zakuklí se. A tak se to dokola stále opakuje. Nemá ten koloběh

konce. Všechny zámotky sesbírají lidé, uvaří je, nabarví a pak z nich utkají pravé hedvábí. Látka je velmi jemná a lidé

z ní dělají různé krásné věci. A nejen lidé. I já mám tyto krásné šatičky z hedvábných vláček. Maminka mi je spřádla

a ušila."

Máček poslouchal a pomalu šplhal vzhůru po jedné z větví neznámého stromu. Všechny jeho nožky se neskonale těšily,

až dorazí nahoru a ohmatají si tu bělavou neobyčejnost. Když konečně nožkou šlápl do měkkého kokonu, bylo to

nepopsatelné. Připomnělo mu to trochu mech pod jejich lesním domečkem, trochu vánek, to když letěl s mušími křídly

a ve vzduchu jakoby šlapal nožkami naprázdno. Přemýšlel jak to udělá, aby odmotal co nejvíce toho vláčka, aby mu

vydrželo na celé jeho žití. Ale to už Pecička rychle přiskočila se dvěma košíčky spletenými s trávou a jala se na všech

osmi nožkách namotávat malinkatá klubíčka. Vypadala přitom sama jako strom Moruše, který se obalil bílými kokony

Bource. Pavouček ji velmi rychle následoval, ale jak byl nešikovný, celý se do přaděnka zamotal, sklouzl z větvičky

a legračně zůstal viset hlavou dolů. Pecička vyprskla smíchy a on se zatím vrávoravě snažil rozhoupat, dostat zpátky

nahoru a pokračovat v namotávání klubíček.

Během dopoledne naplnili klubíčky oba koše z trávou. Máček si lámal hlavu, jakže je s Pecičkou unesou, ale když košík

nadzvedl, rychle zjistil, že něco tak lehoučkého ještě nikdy nenesl. Oba koše nevážili víc než pírka lesních ptáků, která

nacházel v mechu pod maminičinou pavučinkou. *To se mi poletí*, pomyslel si a držíc košík pomalu slézal z větve košaté

Moruše dolů. Pecička ho následovala. Pak oba svorně kráčeli k místu, kde nechal Máček ušmodrchaná křídla.

Máček vesele švitořil. Povídal, jak se těší domů, jak všechno vypoví mamince a jak ji předvede krásně upředenou síť

z dovezených nitek. Jen Pecička nějak posmutněla. V očích jí vyhasla světýlka radosti. Myslela na to, jak se bude muset

za pár chvil s Máčkem nadobro rozloučit a jak ho už nejspíše nikdy více neuvidí, protože jeho domov je moc daleko od

jejího.

KAPITOLA 8 - POZVÁNÍ

Konečně došli na místo, kde Máček minulé noci přenocoval. Orchideje se mu dnes zdály ještě krásnější než včera

a z jejich opojné vůně mu bylo najednou znova mdlo. Padla na něj velká únava a vyčerpání a poprvé si také všiml

Pecičky a smutku v jejích očích. Nemusel se ani ptát, proč byla smutná. Však jemu bylo taky pod tou vší radostí nějak do

pláče a všecičko se mu vevnitř svíralo steskem už teď. Nemít doma maminku, která se o něj určitě strachovala každičký

den, bez váhání by zůstal nadobro v téhle čínské zemi. Třeba by se s Pecičkou oženil. Utkal by pro ně velikou

přepychovou pavučinku, založil si rodinu a pak by na ní společně žili až do samotné smrti. Ani se mu nechtělo mluvit, jen

chytl Pecičku za ruku a pevně ji svíral, jako by ji nikdy více neměl v plánu pustit. Pavoučí princezna na něj obracela

krásnosmutné oči a stisk mu vracela se stejnou naléhavostí a vervou.

„Jak vyspravíme porouchaná křídla, Pecičko?“, otázal se Máček. „Už bych to mohl zkusit sám, díval jsem se mamince

pod ruku, jak látala staré cíchy. Třeba bych to uměl z nitek Bource taky.“

„To víš, že ano Máčku. Není na tom nic nesnadného, když jsou nitky a šikovné ruce. Trochu ti s tím pomůžu a poprosím

brouka kovaříka, ať ti křídla trochu vyklepe do rovna. Celá se ti tím pádem pokroutila, špatně by se s nimi letělo domů.“

Chvíli se odmlčela a dodala. „Z maminčiny houpačky vezmu lano na nový popruh, který se ti zpřetrhal.“ Jak řekla, tak

i udělala. Připevnila popruh ke křídům a pavouček zatím látal několik malých otvůrků ve struktuře křídel. Než se setmělo

měli oba hotovo. Povečeřeli zbytky od snídaně, kterou ráno přinesla Pecička a žízeň uhasili sladkým nektarem orchidejí.

Chvíli si ještě povídali a pak oba usnuli, hlavičky těsně u sebe. Pecička docela zapomněla na to, že se o ní budou rodiče

strachovat.

Jen ráno je vzbudil lomoz a zmatek. Královští rodičové vyslali celou armádu, aby hledala jejich ztracenou dcerušku.

Pecička zpozorovala vojáky jako první a už na ně volala z listu květiny. „Jsem tady, páni vojáčkové. Jen jsem samou

únavou usnula, proto jsem se nevrátila domů.“ Otočila se na Máčka a dále povídá: „Čekej tady na mně. Vrátím se. Jen

se ukáží našim." A už zmizela za nedalekým keřem, jen se po ní zaprášilo. Vojáci odpochovali s ní a pavouček

osaměl. A tak začal splétat z trávy velký koš na záda, aby mohl všechna ta klubíčka nitěk odnést najednou a nepoztrácel

je. Dopoledne měl hotovo a Pecička se stále nevracela. Chvíli si povídal z broukem, co měl barvu jako brčálové jezírko,

ke kterému chodili s maminkou na procházky. Chvíli se zase houpal na houpacích sítích spředených samotnou

královnou pavouků z rodu Nephila. Neobyčejně jemná práce, pomyslel si. Musím to dobře nastudovat a okouknout,

abych mohl naučit takto tkát i pavoučky u nás. A jak tak počítal uzlíčky a díval se na strukturu vázání, ozvalo se mu za

zády - „Baf! Už jsem tady. Musela jsem chvíli vysvětlovat mámě a pak sekat dobrotu a slíbit, že tě přivedu ukázat do

pavučinového paláce," povídala Pecička. „Dnes budeš spát jako pravý princ. Povečeříš s námi u královského stolu

a vyspíš se v pavučinách z hedvábí. To abys načerpal síly na dlouhou, úmornou a jistě nepohodlnou cestu."

Máček se celý rozzářil a říká: „To je paráda, Pecičko! Ani by mě ve snu nenapadlo, že poznám samotnou princeznu a že

budu moci nakonec i povečeřet s králem a královnou tak vzácných pavoučků. Moc se těším." rychle se trošinku poupravil

a už si to společně vykračovali k paláci. Cestou Máček utrhł jeden modro žlutý kvítek z trsu, který se jim připlētl do cesty.

Věděl co se sluší a patří, a protože nic jiného nebylo po ruce, vzal královně matce alespoň tuhle voňavou pozornost.

Pecička ho jen s úsměvem pohládila po rameni a volným krokem odkráčeli dále.

KAPITOLA 9 - NÁVŠTĚVA PALÁCE

Šli asi hodinu. Pecička Máčkovi povídala o tom, jak je palác velký a rozložitý, kolik mají služebnictva a jak krásné

zahrady. Ale to, co Máček ve skutečnosti spatřil, mu vzalo dech. Před ním na úponcích jakéhosi keře se rozprostírala

důmyslná soustava sítí a lan. Celý keř vypadal, jako by byl obalen v zácloně, kterou Máček občas vídával vlát

v odpoledním větru na šňůře u hájovny v lese. Paní hajná si na záclonách dávala záležet, vždycky je dočista vyprala,

naškrobila a usušila na poledním sluníčku. Panu hajnému říkala, že polední sluníčko vybělí kdejakou šed' a ze záclon

vyžene ta poslední zrníčka prachu. Jenže tenhle keř předčil i záclonu paní hajné. Bílá svítila až do daleka a jednotlivé

pavučinky, jako by byly tkány tou nejkrásnější a nejjemnější krajkou, kterou kdy viděl. Ze vzorů až přecházel zrak.

Do paláce se vstupovalo po hedvábném žebříku. První se na něj vsoukala Pecička a Máček opatrně postupoval za ní.

U zdobeného vchodu stáli dva vojáci, ale když uviděli Pecičku, rozhrnuli tenkou záclonku a hned si stoupli stranou. Za ní

vkráčeli na obří pavučinu pevně sevřenou v listech keře, která byla celá pokryta stříbřitými kapkami rosy. Vypadaly na ní

jako navlečené průhledné perličky. Máček do jedné z nich rozpustile šlápl a ona se rozprskla a postříkala je. Oba se

začali chichotat a praskali jednu kuličku za druhou, až byli celí mokří. „Teď se musíš osušit, takhle rodičům nemůžeme

na oči. Vždyť vypadáme jak dva vodníci“, tahala Pecička Máčka do sousední místnosti, která byla zřejmě královskou

koupelnou a ve které visely mezi nitkami pavučinky chuchvalečky hedvábí. Oba se do nich utřeli a důkladně se osušili.

Teprve pak ho princezna vedla dále do útrob velkého keře, kde byly pavučiny mnohem pevnější a menší. Ve středu

jedné z nich uviděl trůn a na něm královnu s králem. Oba měli na sobě překrásné šaty z toho nejjemnějšího hedvábí

a usmívali se.

„Tohle je Máček, o kterém jsem vám vyprávěla,“ pověděla Pecička. Pan král a paní královna povstali a na uvítanou

podali Máčkovi všech svých osm nožek. „Těší mě,“ řekla královna a on jí podal utržený kvítek. „Mě taky velmi těší,“

odpověděl Máček a směle podával ruku i panu králi.

Tak příjemné pavoučí rodiče jsem ještě nepoznal, pomyslel si Máček a neustával v hovoru. Královna a král se ho pořád

na něco ptali a zajímali se o zemi, ze které k nim „přiletěl“ a on jim vyprávěl dlouhou a zapeklitou historii, jak se sem

dostal a proč je tady. A oni oba svorně kroutili hlavou a sem tam zavzdychali, to když Máček vyprávěl smutné věci z cest

a o snech, co se mu zdály o mamčině stýskání po něm. Povídal, jak už se těší domů a nemohl jejich dcerušku Pecičku

dost vynachválit, jak moc mu pomohla. Nakonec se zeptal: „Nezlobte se, že jsem tak smělý, ale proč máte jen jednu

jedinou dceru? Když je tak hodná, měla by mít sourozence, ať tu není celé dny sama.“

Paní královna se pousmála a zazvonila zvonečkem. Na to ze škvírky pod listem vypochoďovaly tři tucty pavoučků, každý

v pestrých šatech klukovských i holčičích, sotva je Máček stačil všechny sledovat. A do toho královna představovala

jednoho po druhém. „To je můj nejstarší syn Provázek, vedle jsou dvojčata Kvítek a Snítek, pak jejich sestřička

Karamelka, vedle neposedný Lístek, ufňukaná Slzička, Paleček, Víčko, ušmudlaná Zástěrka, Nožka...“ a tak dále

pokračovala, až to Máček docela přestal poslouchat, protože se ve všech těch jménech úplně ztratil a viděl jen desítky

nohou a pavoučích očí, co na něj koukaly, na tváři s úsměvem od ucha k uchu a hlásky hned hrubými a hned zas

tenkými jeden přes druhého zdvořile opakovali...“Těší mě, těší mě, těší mě...“ Až byl Máček z toho těšení docela celý

celičký tumpachový. Paní královna v tu chvíli představila posledního Pecičina sourozence a prohlásila: „Ale to si stejně

nezapamatuješ, to je jmen na celou knihovnu! Pojd' me děti moje ke stolu. Dnes nám v síti uvízly samé lahůdky. Tak at'

náš host dlouho nehladoví."

Jídlo bylo náramně chutné. Po celou dobu všichni švitořili, povídali si a smáli se legračním historkám. Máček si ani

nevšiml, jak už sluníčko ostře zahrulo za obzor a pomalu se chystalo uložit svou střapatou hlavu k spánku. „Děkuji

zdvořile za milé přivítání a ještě milejší den pane králi a paní královno,“ uklonil se Máček. „Moc bych si přál ještě zůstat

vzhůru, ale jsem už unavený a zítra mě čeká dlouhá cesta domů.“

Pecička mu stiskla jednu pavoučí nožku a povídá: „Maminko, uložím Máčka do hostinské pavučinky, at' se vyspí

pohodlněji než v houpací síti,“ a už pavoučka tahala směrem k východu, že sotva stačil říct dobrou noc a zamávat všem

jejím sourozencům na rozloučenou. Ale byl už tak unavený, že ani neprotestoval a nebránil se a nechal se odvézt tam,

kam ho vedla - do měkké a sněhově bílé pavučinky těsně vedle té její. Ještě tam ani nebyl poslední nožičkou a už skoro

spal. Jen ještě vzdáleně zaslechl sladké Peciččino: „Dobrou noc, Máčku. A sladké sny.“

KAPITOLA 10 - CESTA DOMŮ

Druhý den ráno se Máček probudil do mlhy. Nad zahradou a sady pavoučí královny ležel obrovský bělostný závoj. Jako

by chtěl zakrýt všechn ten smutek z loučení, které dnes Máčka čeká. Přesto mu bylo tak nějak lehko a zároveň trochu

malých Jehliček jakoby píchalo do srdíčka. To když si vzpomněl, že takové loučení, jaké ho dnes čeká, že je na vždycky,

že jeho místo v životě je doma ve smrkovém lese na pavučince, kterou si dřívě nebo později utká z nitek získaných

z kokonů převzácného motýla. Trochu to píchalo, když si pomyslel, že Pavučinka bude jednou patřit docela jinému

pavoučkovi než je on, že s ním založí rodinu a bude žít až do své smrti. Ale věděl, že jiné cesty není, že ani jeden z nich

by nedokázal být beze svého domova a zvyknout si na jiné kraje a mravy a všechno to podnebí a sníh a mráz, který ho

čeká v zimě, že by Pecička nemusela ani přežít a že by mu dočista mohla umřít, protože toho by jí ušetřit Máček

nedokázal.

Z dlouhých úvah ho probralo švitoření královniny družiny a jemné šustění pavoučích nožek krásné princezny Pecičky.

Ani nic nepovídali, jen se dlouze předlouze objímali a pak si Máček nasadil na záda vyspravená křídla, přidal v koši

úhledně složené namotané nitky a zeširoka se rozmáchl k letu. Jeho nožky se třepotavě pozvedly nad zem a jak do

křídel foukl vítr, najednou nabraly výšku a Máček už jen stihl proti tomu ukrutnému větru zavolat: „Sbohem, Pecičko,

princezničko překrásná. Nikdy v životě na tebe nezapomenu.“ A Pecička ze země mávala bílým hedvábným

kapesníčkem Máčkovi na rozloučenou a nevolala docela nic, jak jí hrdlo svíral dlouhý vzlyk. Dvorní dámy taky mávaly

a křičely jedna přes druhou: „Šťastnou cestu pane Máčku!“

A Máček letěl seč mohl a nechal se chvíli prudce smýkat větrem, chvíli zas jen tak po-poletoval, podobně, jak listy

přelétávají sem a tam vláčeny podzimním počasím. Nedbal ničeho, jenom když ho potkaly prudké deště, byl nucen

schovávat se pod keře a kapradiny a listy stromů, jejichž jména ani neznal a přečkávat tam dlouhé hodiny, než se počasí

umoudřilo. Zmoklá křídla pak spěšně sušil na slunci, aby se mohl co nejrychleji vydat dále. Letěl dny, noci a týdny, přes

roztodivné a všelijaké země, v nichž potkal mnoho přátel, ale i závistivých zloduchů. Jen on ničeho nedbal. Protože

věděl, že je na cestě domů a že ta cesta, ať je jakkoli dlouhá, že má ten nejkrásnější cíl.

Po mnoha dnech a nocích se mu krajina začala zdát povědomá. Nad obzorem se rýsovala ohnutá záda kopců a stromy

čnely do nebe jak zastrouhané hroty obrovských zelených pastelek. Louky do dálky voněly mateřídouškou a senem, na

okrajích lesů to čpělo v keřích zavátým listím, na polích poslední slunečnice cudně sklápěly hlavy.

Teprve teď Máček pocítil, jak se mu po těch všech známých vůních hodně stýskalo a jak moc mu scházel smrkový les

s jeho rodnou pavučinkou. Netrpělivě máchal křídly a očima těkal po krajině hledajíc ždibeček známého zákoutí. Tu

rozpoznal mezi stromy hájovnu, kolem které chodívali s maminkou na nedělní procházky a za ní malý zelený rybníček,

v němž si za parného léta chodil namáčet nožičky. Z oken hájovny vlály čerstvě naškrobené záclony, skoro jako by to

byly prapory, co vlají někomu na přivítanou. A ten někdo byl dnes Máček, který se vracel po dlouhé cestě zpátky

k mamince.

KAPITOLA 11 - DOMA

Bylo už pozdě odpoledne, když Máček bezpečně přistál ve větvích smrku, pod nímž viděl houpat se známou máminu

pavučinku. Chystal se na veliké překvapení, ale ne zase příliš velké, aby se maminka samým štěstím nepolekala.

Poskládal křídla na úhlednou hromádku, vedle nich uložil v košíku smotaná klubíčka s „motýlí“ nitkou Bource

Morušového a na chvíli se natáhl. Celé tělo měl nějaké dolámané, ramena ho bolela od těžkého nákladu, hlavou se mu

honilo trochu smutku, ale převládala radost z toho, že je už jen krůček od domova a od věcí, které mu vždy byly milé.

A tak jen ležel a hloubal s jedním párem nohou za hlavou a pozoroval nad sebou zelené odlesky jehličí a obdivoval

oblaka, která jako by nikdy neustávala v pohybu a neměla k odpočinku žádný čas. Vypískával si jakousi melodii a snoval

plán, jak že se ukázat doma nejlépe po tak dlouhé době. Zrak mu padl na úhledně smotaná moruší klubíčka a v tu chvíli

jiskřička nápadu, jako by mu rozsvítila celý pavoučí svět.

„No, že mě to nenapadlo dříve! Utkám svou první moruší síť. Tak přece mamince nejlépe ukážu, jak jsem ve světě dobře pochodil.“

A jak řekl, tak i udělal. Rychle snesl klubíčka dolů po kmeni borovice a rozhlédl se po okolí, zdali neuvidí vhodný keřík,

kde by postavil své první vlastní pavoučí obydlí. Nedaleko uviděl borůvkový keřík, na němž se houpalo pár scvrklých

borůvek a jehož listí už trochu zežloutlo nadcházejícím podzimem. Vyhlédl si přijatelné místo a na zádech maje moruší

náklad, hbitě se vyšplhal do borůvčí. Jeho nožky začaly umně odmotávat nitku z klubíčka. Kládl přes sebe nejdříve do

kříže osnovu. Ta se podobala obrovské hvězdě. Přes ní pak od středu v pravidelných odstupech srovnával nitku kolem

dokola ve velikých kruzích, tak jak to vídával u maminky, když umně stavěla pasti na hmyzí zajatce a zajatkyně.

Hedvábná moruší nitka se krásně leskla a v zežloutlém borůvčí se zvláště vyjímal, jako nějaká plachta veliké námořní

lodi.

Když Máček práci dokončil, opustil borůvčí a znovu vylezl na nedaleký smrk pro složená muší křídla. Vzal je na záda

a s nákladem se vydal zpět k čerstvě spředenému domovu. Rozhodl se, že křídla umístí do středu sítě, jako ozdobu

a vzpomínku na své putování a že právě tam bude mít své působiště, svou ložnici a také oblíbené místo k odpočinku.

Když všechno udělal tak jak chtěl, spokojeně se promnul nožky a vydal se směrem k mamčině síti. Blížilo se poledne

a byl čas oběda, všechno v lese bylo ztichlé a klidné. Ve stínu na mechu se ještě leskly kapičky rosy a slimáci si mlaskavě

pochutnávali na nožkách hřibů praváků. Máček kráčel spokojeně, hlavu vzhůru, jak ho u srdíčka hrálo z dobře vykonané

práce a chystal si, co asi řekne mamince na uvítanou. Když ji nakonec uviděl, jak odpočívá na kraji své sítě, zmohl se jen

na zajímavé zvolání: „Maminko, jsem doma!“.

Stará pavoučice byla v mžiku na všech osmi nohou, rozeběhla se k okraji sítě a rychle se pomocí nitky spustila dolů, aby

svého synáčka objala a dlouho pevně držela v náručí. Shledání se neobešlo bez slziček radosti a dojetí a bez mnoha

otázek, jak si Máček v tom velikém světě vedl a jak pochodil.

Sedli si do mechu a Máček vyprávěl a vyprávěl, až mu docela vyschlo v hrdle a hlasitě začalo kručet v bříšku. Už už se

chystal mamince pochlubit i se svým výtvozem, když v tom ona zvolala: „Pojď synáčku, mám ve spíži odložené ty

nejlepší komáří nožky a pár kapiček ranní rosy. Pojď najíme se a napijeme, abychom trochu oslavili tvůj návrat!“

Máček vzal maminku kolem ramen a pospíchal za ní domů, do sítě, kterou tak důvěrně znal, aby společně pojedli

a napili se. Když už bylo po jídle a bříška obou zasycena, vrátil se zpátky k vyprávění a Máček povídá: „Co bys maminko

řekla tomu, kdybych už bydlel docela sám, jako velký kluk? Neboj se, nebudu daleko, jen kousek stranou, tak, aby tam

tvé maminkovské oko dohlédlo. Pojd' ted' se mnou, něco ti chci ukázat."

I vedl mámu až k borůvčí a prstem ukazoval nahoru, aby se pochlubil s bělostnou nádherou čerstvě utkaného domova.

Pavoučice neskrývala radost a dojetí a jen Máčka poplácávala po ramenu a hladila po hlavě a chválila, jak krásná

a jemná je to práce. Vylezla nahoru a usadila se pohodlně na jednom z muších křídel, které se jemně kymácelo ve větru,

takže to vypadalo, jako by se houpala na houpačce a nebo v houpacím křesle.

„Ano synáčku, tady jsi v bezpečí“, řekla maminka po chvíli. „Ted' už se o tebe nemusím strachovat a bát, ted' už můžeš

být sám a žít svůj život jak se patří.“ Po těch slovech zavřela oči a začala zhluboka oddechovat. Máček ji nechal spát

a potichoučku se vydal k nedalekému poli. Ještě mu zbývalo dojít na pole a poděkovat ovsu za ochotu, lnu za dobrou

radu a pochlubit se pyšné kukuřici, jak že v tom světě pochodil. Jenže když dorazil k poli, tam, kde býval oves, jeho oči

uviděly už jen pouhé strniště a trochu rozoraných brázd. Tam, kde byla bývala kukuřice to vypadalo stejně. Jen na okraji

pole se při zemi krčilo pár zapomenutých kvítků lnu, které nikdo z lidí nesesbíral. Pavouček dorazil až k němu a znova

pěkně poděkoval a rozpovídal se o své cestě. Len poslouchal a nakonec řekl: „Každá dobrá rada, kterou dáš druhému,

se ti tisíckrát s poděkováním vrátí. Mám radost Máčku, že jsi našel to, cos hledal. Protože to je v životě to nejpodstatnější."

KAPITOLA 12 - KONEC

Ted' už mohl Máček žít dál spokojeně. Když se vracel z pole do lesa u srdíčka ho trochu píchlo při vzpomínce na

Pecičku, ale věděl, že i tady doma, ho nějaké podobná Pecička čeká a že ji dříve nebo později najde a budou žít spolu

spokojeně až do smrti.

A tak se i stalo. Hned následující jaro potkal krásnou pavoučici Sametku, která měla oči šedivé, jak za setmění a hřbet

tak hladký a třpytivý jako byly jeho moruší nitky. Do jejích očí a nejen do nich se Máček bezhlavě zamiloval a v létě už

měli se Sametkou nádhernou svatbu. Pozvali celou rodinu a hodovali po dva dny. Máčkovi a Sametce zářily oči samým

štěstím a všichni v lese věděli, že to je veliká láska, která se jen tak nevidí. Hned následující jaro pak z té veliké lásky

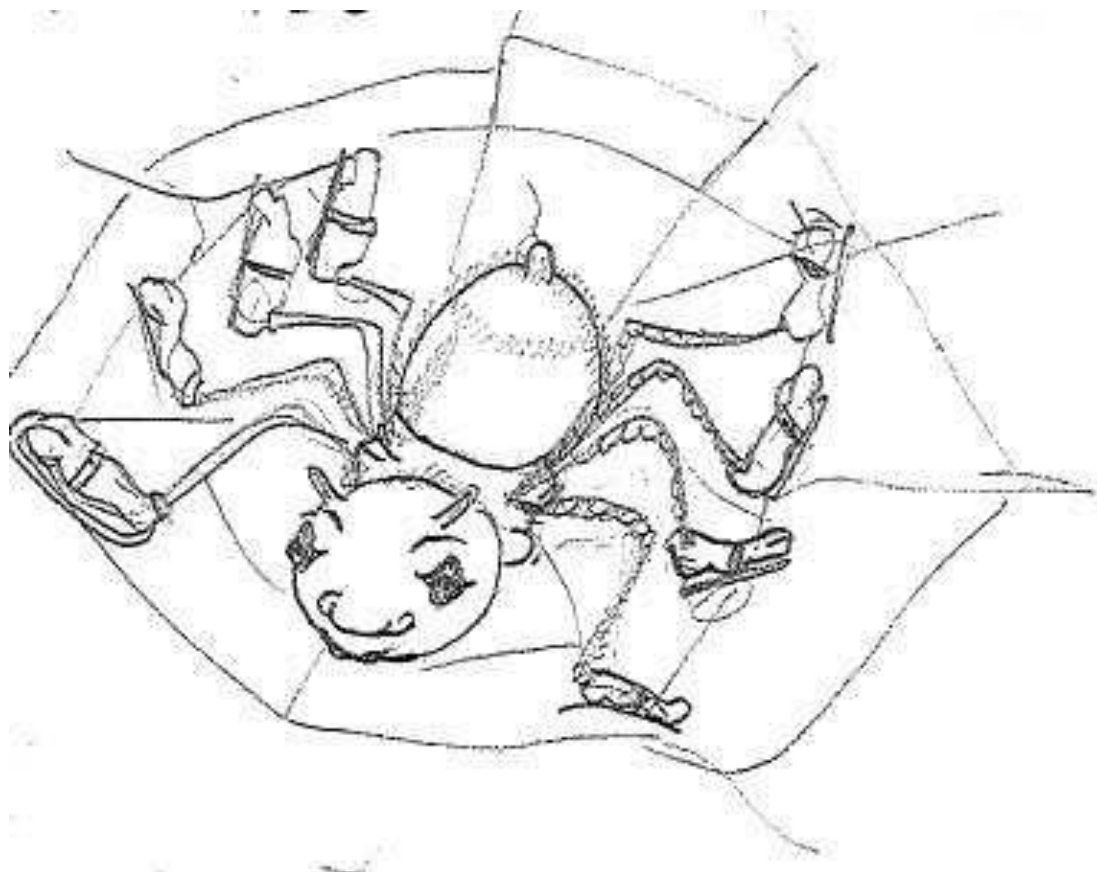
přišlo na svět tucet pavoučků. Prvorozené dcerušce dali Máček a Sametka jméno Pecička.

Po mnoho let pak ještě z jara, když odkvétaly pampelišky, přivazoval Máček na jejich chmýří lísteček z borůvčí. Na něj

napsal krátký vzkaz a doufal, že dorazí až do zahrad paní královny v daleké Číně a že si možná najde cestičku až

k Pecičce, která jej nalezne a přečte, aby o něm měla alespoň nějaké zprávy.

Odpověď nikdy nepřišla zpátky, ale Máček věděl, že všechno je jak má být. Vždyť každý na světě má své místo právě tam, kde nalezne domov, do něhož patří.

O víle Terezce a mravenci Bláznivci

Autor: pan Vojtěch Konečný

Na okraji jednoho malého města, v úplně poslední ulici lemované velikánskými stromy bydlela v krásném, žlutém domečku malá holčička jménem Karolínka. Ale - co Vám to, děti, vlastně povídám - tahle Karolínka nebyla vůbec malá, chodila už totiž do druhé třídy a do školy jezdila docela sama malým bílým autobusem.

Každé ráno chodila na zastávku cestičkou okolo těch velikánských stromů a vždy je vesele zdravila jmény, které si pro ně vymyslela. Hned za brankou plotu stála lípa Medovka - to proto, že Karolínka od maminky věděla, že lipové květy jsou pochoutkou pro včelky, které z jejich šťávy dělají med. O kousek dále vždy se zájmem sledovala kymácení topolu Vychrtlíka, který byl zvláště štíhlý a tak vysoký, že se málem dotýkal oblohy. No a pár kroků za Vychrtlíkem pak s pozdravem „Ahoj, Vánočko!“ pohladila větvičku doširoka rostlé zelené jedle, protože tenhle pichlavý strom ji pokaždé připomněl vánoce.

Na konci cestičky, kousek od zastávky však rostl stromek, který měla Karolínka ze všech nejraději. Na rozdíl od ostatních byl sice maličký, ale zato celý krásně bílý, jen tu a tam měl na kmeni černé flíčky jako pejsek dalmatin. Tuhle malou břízku Karolínka podle její barvy pojmenovala Sněženka. Pamatovala si, že když šla poprvé do školy, byla Sněženka stejně velká jako ona, ale za ten více než rok vyrostla tak, že teď už na její vršek nedosáhla ani když si stoupla na špičky.

Jednoho jarního rána šla Karolínka jako obvykle na zastávku a cestou pozdravila Medovku, Vychrtlíka a také Vánočku, které už začaly na koncích větvíček rašit nové, světlounce zelené přírůstky. Když však došla na konec cestičky ke své oblíbené břízce Sněženke, málem se rozplakala. Nějaký bezcitný lump jí totiž v noci nalomil tu největší a nejsilnější větev, která teď

bezvládně visela dolů a žalostně třepotala svými malými, sotva vyrostlými lístečky.

Karolínce bylo moc líto, že někdo ublížil takovému krásnému stromečku. Chvilku se na Sněženu smutně dívala, ale potom si vzpomněla, jak si v zimě s maminkou hrály na doktorku, když se „šikulka“ tatínek při práci v dílně pořezal na ruce. Z kapsy u bundy vytáhla kapesník, opatrně přizvedla visící větev a šup, šup, kapesníkem jako obvazem omotala nalomené místo a celou větev pak uzlíkem, udělaným z rohů kapesníku přivázala ke kmeni. Pak Sněženu pohladila, popřála uzdravení a rychle běžela na zastávku, aby stihla školní autobus. Když se pak odpoledne ze školy vrátila, vyprávěla mamince a tatínkovi o polámané Sněžence i tom, jak ji svým kapesníkem pomohla. Oba se vesele smáli a řekli jí, že je moc hodná a tatínek jí dokonce koupil velikánskou čokoládu.

Večer šla Karolínka spát a ještě než se stačila pořádně zavrtat do voňavé peřiny ji něco zalechtalo po tváři. Asi moucha nebo komár, pomyslela si a ohnala se rukou, aby toho vetřelce odehnala.

„Šmankote!“ ozvalo se tiše zpoza nadýchaného polštáře, „málem jsi mi roztrhla šaty!“

Karolínka vyskočila, jako by ji píchla vosa. Opatrně se podívala za polštář a uviděla tam drobné, křehké stvoření s dlouhými stříbrnými vlásky, jak si prohlíží své bohatě zdobené šaty, utkané z listí a květin.

„Kdo jsi?“ zeptala se Karolínka.

„Jmenuji se Terezka,“ řeklo to stvoření, „a jsem víla, taková máma všech květin, rostlinek a stromů tady ve vaší ulici. Přišla jsem Ti poděkovat za to, jak jsi dneska pomohla břízce Sněžence.“

„Ty víš, jak jí říkám?“ divila se Karolínka.

„ Já vím všechno,“ rozesmála se Terezka zvonivým hláskem, „znám i Tvé ostatní kamarády - Vánočku, Medovku a Vychrtlíka. A neboj, Sněženka se uzdraví, bude sice mít malou jizvu, ale ta větev přiroste a jednou z ní bude velikán tak jako z těch ostatních. Je dobře, že jsi ji tu nalomenou větev zavázala včas, jinak by uschla a s ní i celá Sněženka.“

„To jsi byla Ty, kdo mě před chvílí lechtal?“ zeptala se Karolínka.

„To víš že jo - lechtala jsem Tě dárkem, co jsem Ti za odměnu přinesla. Tady je,“ řekla ta stříbrovlasá víla a rozevřela svou drobnou dlaň. Měla tam schovaný malý zelený lístek z větvičky břízy.

„Ten lístek je ze Sněženky. Až ho sevřeš ve své dlani, uvidíš, že je kouzelný. Jsi připravena?“ zeptala se Terezka s potutelným úsměvem.

Karolínka byla zvědavá a tak přikývla a napřáhla svou ruku. Víla jí do dlaně vložila kouzelný lístek, vstala, načechrala si šaty a řekla: „ Tak, a teď ho pevně sevři a hned potom se zase uvidíme,“ a rozplynula se v měsíčním světle, které svítilo oknem do pokoje.

Karolínka se ještě chvíli dívala na ruku i lísteček a trochu váhala, ale potom ji zvědavost přece jen přemohla. Zavřela oči a pevně stiskla dlaň. Fíííí, zatočilo se jí v hlavě a potom v nose ucítila vůni březového listí. Otevřela oči a s překvapením zjistila, že se proměnila ve vílu a má stejně krásné šaty i dlouhé stříbrné vlasy jako Terezka. Kdepak asi je, ta Terezka, pomyslela si Karolínka, vždyť přece říkala, že hned potom se uvidíme

Ani to nestačila domyslet a fíííí - také se rozplynula a ocitla se vedle Terezky vysoko, převysoko, na úplném vršku topolu Vychrtlíka.

„Vím, že máš ráda houpačky a klouzačky, tak si dneska za odměnu můžeš pořádně zařádit,“ řekla Terezka a zavolala: „Větrě, větříčku, pohoupej nás trošičku!“ A vítr mocně rozkýval Vychrtlíka tak, že obě víly měly co dělat,

aby se udržely větvi a kývaly se spolu na té obrovské houpačce tam a zase zpátky, dopředu i dozadu, doleva i doprava vysoko nad ulicí i okolními stromy.

Jen co se dosyta nasmály a nahoupaly na vrcholku topolu, ukázala Tereзка Karolínce svou dlouhou klouzačku z větví jedle Vánočky.

„Tady nahoře u špičky se posadíš na větev,“ vysvětlovala Tereзка, „odrazíš se a pojedíš dolů, na konec té větve, která se pod Tvou váhou skloní a vynese Tě na větev, která je pod ní. A po té spodní zase dojedeš na konec, zase se skloní a vyhoupne Tě opět o jednu větev níž a tak pořád dokola, až sjedeš úplně dolů na zem“.

A hned to Karolínce ukázala. Sedla si na první větev shora, odrazila se a frnk, sjela po větvi, ta se na konci sklonila a šup, přenesla Tereзku na nižší a širší větev a tak to šlo až dolů za přenáramného Tereзčina výskotu. Karolínka měla nejprve trochu strach, ale pak to zkusila poprvé a potom i podruhé a zalíbilo se jí to tak, že se toho klouzání nemohla nabažit a jezdila po větvích Vánočky více než hodinu.

Obě už doklouzaly nejmíň popadesáté, když tu náhle Karolínka objevila pod nejspodnější větví malou, hýbající se modrou kuličku. Zavolala na Tereзku, ať se jde podívat.

„ A hele, Bláznivec,“ zvolala překvapeně Tereзка. „To je velitel mravenců - průzkumníků z mraveniště, co je pod tím velkým kamenem vedle lípy Medovky,“ vysvětlovala Karolínce. „A to modré, to je jeho přilba, kterou si kdysi dávno udělal ze špendlíkové hlavičky. Od té doby mu všichni říkají Bláznivec“.

„Co tady děláš, Bláznivče, takhle večer,“ divila se Tereзка.

„Ále, co by,“ řekl mravenec, „dívám se, jestli by tady pod jedlí nebylo dobré místo pro naše nové mraveniště, protože se budeme všichni stěhovat.“

„A proč se chcete stěhovat?“ ptala se zvědavě Karolínka.

„My se stěhovat nechceme, ale musíme,“ prohlásil smutně Bláznivec.
„Kvůli Rejpalovi.“

„Rejpalovi?“ ozvalo se jednohlasně z úst Terezky i Karolínky.

„To je krtek. Vyhrabal si cestu zrovna u našeho vchodu,“ vysvětloval Bláznivec, „a teď nám tou obrovskou dírou teče do mraveniště voda. Když prší, nedostaneme se vůbec ven a trvá nejméně tři dny, než se všechna ta voda ztratí. A kdyby přelo moc dlouho, všichni se tam utopíme - proto si musíme najít nové místo.“

„A to si nemůžete vy nebo ten Rejpal tu díru zahrabat?“, zeptala se Karolínka.

„Kdepak, děvče. My jsme na takovou velkou díru moc malí a Rejpal raději utekl, když zjistil, co nám způsobil. Už jsme ho neviděli nejmíň měsíc a myslím, že se sem nikdy nevrátí. A navíc, kdybychom tu díru úplně zasypali, nedostaneme se z mraveniště vůbec.“

Karolínka chvíli přemýšlela a potom se vydala k lípě Medovce, aby se v měsíčním světle podívala na tu Rejpalovu díru. Zanedlouho se zase vrátila pod jedli a řekla Bláznivci, že mu pomůže.

„Nemůžeš mu pomoci, když jsi teď víla jako já,“ namítla Terezka, „musela by ses proměnit zpátky v holčičku, ale to už se nebudeš moct klouzat po Vánočce ani houpat na Vychrtlíkovi ...“

„To nevadí,“ řekla Karolínka, „však jsem se pohoupala i poklouzala dost a Bláznivce je mi líto. Já bych se taky nechtěla stěhovat z mého krásného pokojíčku jen proto, že si někdo vedle mě vyhrabe nějakou díru. Jen mi, Terezko, prozrad', jak to mám udělat, abych se zpátky proměnila.“

„Škoda, jsi hodná a je s Tebou legrace,“ řekla Tereзка. „Ten kouzelný lístek máš v živůtku šatů - stačí, abys mi ho vrátila a budeš zpátky malá holčička. A ještě jednou díky za Sněženku!“

Karolínka také poděkovala, vytáhla z živůtku kouzelný lístek a podala ho Terezce.

Fíííí ... zase se jí zatočila hlava a najednou ležela zpátky ve svém pokoji, pod voňavou peřinou. Byla z toho velkého nočního dobrodružství tak unavená, že netrvalo ani minutu a spala jako dudek.

Druhý den byla sobota a protože v sobotu se do školy nechodí, běžela Karolínka hned po snídani pod lípu Medovku. Nezapomněla na slib, že pomůže i mravenci Bláznivci a jeho mraveništi. Našla Rejpalovu díru a strčila do ní dlouhý klacík tak, aby kousek vyčníval ze země. Potom celou díru zasypala hlínou a drobnými kamínky a nakonec tu hromádku kolem klacíku pěkně ušlapala. Vytáhla klacík, aby tou dírkou, co po něm zbyla mohli mravenci chodit domů. Nakonec nad dírkou postavila malou stříšku z placatých kamínků a než ji maminka zavolala na oběd, ještě stačila k mraveništi přinést kostku cukru pro Bláznivce.

Odpoledne odjela Karolínka s rodiči k babičce a dědečkovi a když se navečer vrátila, kostka cukru byla pryč. Večer v posteli myslela na Bláznivce a každou chvíli koukla za polštář, jestli se zase neobjeví Tereзка, jenže kdepak, po víle ani vidu, ani slechu.

Až těsně před usnutím uslyšela tiché klepání na okno pokoje. Vylezla z postele, šla se podívat k oknu a málem upadla smíchy - uviděla totiž Bláznivce, jak t'uká na sklo okna svou hlavou v modré přilbě. Pootevřela okno a vesele pozdravila.

„Ahoj, Bláznivče !“

Ale mravenec neodpovídal, jen zakýval svou modrou přilbou, odběhl na kraj parapetu a sklonil hlavu dolů. Za pár okamžiků se odtamtud vynořili další mravenci a na maličkých nosítkách ze stébel trávy nesli drobný, tmavě fialový kvítek. Došli až před Karolínku, která je se zájmem sledovala a ten fialový kvítek ji položili těsně k oknu.

Ten je asi pro mne, zaradovala se, opatrně ho zvedla a prohlídla ze všech stran. Nepřipadal jí nějak zvláštní ani moc krásný, ale pak si k němu přivoněla.

A tu najednou fíííí ... Karolínka se začala zmenšovat, zmenšovat a zmenšovat, až byla stejně maličká jako Bláznivec a jeho mravenčí parta. Kytka v květináči na okně teď pro ni byla veliká jako sto let starý strom, skříň jí připomínala obrovský mrakodrap a mūra na okně byla větší a hrozivější než největší letadlo, co kdy viděla.

„To je něco, vid’?“ smál se Bláznivec, „ted’ jsi maličká jako mravenec a uvidíš svět tak, jak ho vidíme my. A mimochodem, ten kvítek je veliká vzácnost - abychom Ti ho mohli přinést, museli jsme požádat o dovolení naši královnu. Posílá Ti ho jako poděkování za záchranu našeho mraveniště.“

Mravenci Karolínku vysadili na nosítka, ve kterých předtím přinesli kvítek a nesli ji přes zahradu u domku směrem k lípě Medovce. Karolínka byla jako u vytržení - cestou míjeli třeba obrovitánskou pampelišku, se stonkem tlustým tak, že ho ani nemohla obejmout. O kus dále chrápal brouk zlatohlávek skrčený v pelišku pod sedmikráskou tak hlasitě, že se té bílé květině třásly všechny lístečky. A když z maminčiny růže na záhonku padala kapka rosy, rychle se všichni schovali pod klobouk malého hříbku.

Když celý průvod došel až k lípě Medovce, vylezla Karolínka z nosítek a s Bláznivcem se vydali pod zem na prohlídku mraveniště. Kamínky, kterými Karolínka dopoledne zakryla mravenčí vchod jí teď připadaly jako obrovské

skály a když sestupovala do podzemní chodby, měla trochu strach. Občas ze stěn chodby trčely tenké i tlusté větve, které museli s Bláznivcem podlézat a překračovat a až po chvíli si uvědomila, že to vlastně jsou kořínky rostlinek a trávy.

Když došli na konec podzemní chodby až k samotnému mraveništi, zůstala Karolínka stát s otevřenou pusou. Tolik mravenců pohromadě totiž ještě nikdy neviděla.

„Tohle jsou jen strážce a vojáci, kteří hlídají vchod,“ řekl Bláznivec, „zbytek vojáků a strážců spí o patro výš a vzbudí se jen při nebezpečí, které by nám hrozilo. Pak tady máme další tři patra, kde jsou dělnice a chůvy a jedno patro, kde máme školu a školku pro mravenčí dítky. No a v nejlepším a nejbezpečnějším patře mraveniště je místo, kde sídlí královna se svými ochránci a kde máme uloženy vajíčka, z nichž se vylíhnou malí mravenečci. Je nás tu mnohem a mnohem více, než vidíš a chodby tady jsou delší než celá vaše ulice tam i zpátky.“

Karolínka s Bláznivcem postupně prošli všechna patra mraveniště, jen ke královně nemohli, protože spala a královna se nesmí rušit. Nejvíce se Karolínce líbilo patro, kde byly škola a školka - měli tam třeba zpola zahrabaný veliký knoflík, jehož dírky používali jako dětskou prolézačku nebo zátku od piva plnou vody jako malý bazén. Namísto tabule se v mravenčí škole kreslilo a psalo na velký kus kůry z lípy Medovky a z tenké bílé větvičky Sněženky byla v tělocvičně udělána šplhací tyč.

Úplně nejlepší byl však vynález samotného Bláznivce - obrovská, dlouhá bílá roura, ve které malí mravenci jezdili jako v tobogánu. Bláznivec byl na svůj vynález patřičně pyšný a prozradil Karolínce, že je to vlastně slámka či brčko, přes které lidé pijí. Karolínka neodolala a několikrát se tím zvláštním

tobogánem projela. Když se dost vyřádila a unavila, vydala se s Bláznivcem na zpáteční cestu.

Když kráčeli podzemím zpět k východu, začala se v jednu chvíli cestička otřásat, kořínky rostlin se kroutily a z boku chodby náhle vyrazil obrovský růžový had. Karolínka ztuhla hrůzou a moc se bála, ale Bláznivec se jen vesele smál, došel až k tomu obrovskému, slizkému zvířeti a naoko přísně pronesl:

„Hele, Růženo, už mě neštvi ! Kolikrát jsem Ti říkal, že vy žížaly máte dávat pozor, kam lezete! Lekáš mi tady návštěvu!“

Žížala Růžena se otočila a zkroušeně se omlouvala za leknutí i díru do mravenčí chodby. Karolínka sice věděla, že žížala jí už teď neublíží, ale přesto měla pořád trochu strach, protože Růžena byla strašlivě obrovská a opravdu dobře vypasená. Pořádně si oddechla až potom, co Růžena zalezla zpět do své chodby. Teprve potom s Bláznivcem došla až k východu z podzemní cesty ven, ke kamínkům u lípy Medovky.

Venku na kamíncích seděla víla Tereзка a vesele se s Karolínkou i Bláznivcem přivítala.

„Jé, Ty jsi legračně maličká,“ smála se Karolínce, „tak povídej, jaké to bylo v mraveništi?“

„Úžasné,“ odpověděla Karolínka, „je tam šílená spousta mravenců, mají tam prolézačky, bazén a dokonce i tobogán! A Bláznivec je prima mravenec,“ dodala a Bláznivec se samou chválou až červenal. Potom se obrátil na Terezku a zeptal se:

„Máš?“

„Mám, neboj,“, odpověděla Terežka a podala Bláznivci úplně stejný kvítek jako ten, po kterém se Karolínka zmenšila, jen nebyl fialový, ale oranžový jako pomeranč.

„Tenhle mě zase zvětší, že ano?“, hádala Karolínka. Bláznivec i Terežka mlčky přikývli.

„Bude mi po vás smutno,“ řekla Karolínka, „ale jsem moc ráda, že jsem vás poznala. Bylo to s vámi moc zajímavé a pěkné, ale kdybych s vámi zůstala, zase by mi bylo smutno po mamince a tatínkovi.“

„Nám smutno nebude,“ řekla Terežka, „my budeme vědět, že tady blízko bydlí hodná holčička, která nám oběma moc pomohla. A taky něco od nás dostaneš, abys na nás nezapomněla. Nejprve si ale přivoň k tomu kouzelnému kvítku.“

Karolínka naposledy zamávala víle i Bláznivci a pak přivoněla k oranžovému kvítečku.

Fííííí zapůsobilo kouzlo a spala sladce a tvrdě zpět ve své posteli.

A až se, milé děti, ta hodná, copatá Karolínka ráno probudí, s úžasem zjistí, že na krku se jí houpe náhrdelník ze stříbrného vlásku víly Terežky s jedním jediným modrým korálkem, co byl až do včerejška přilbou jednoho bláznivého mravence.

Pohádka pro Jeníka

Autor: paní Alena Punčochářová

Jeník stál u okna a rozhlížel se kolem. „Kdybych ji tak uviděl, na chvíličku. Nebo aspoň uslyšel“, šeptal si. Jeho největší přání bylo vidět opravdovou sovičku. Ne jako v zoologické zahradě, kam s maminkou a tatínkem jezdili, ale takovou živou, opravdicky. Divokou, co si lítá kam se jí zachce. Ve dne spí a v noci houká a poletuje volně nad městem. „Ach jo“, povzdychl si Jeník.

„Tak Jeníčku, šup do postele a jde se spát“, zavolala maminka. „Ale mami, ještě ne. Třeba ji dneska uvidím, prosím“, žadonil Jeník. Maminka se smutně usmála a pohladila ho po vlasech. „Vždyť jsem ti už tolikrát říkala, že sovy jsou plaché, lidí se bojí a jen málokdy je někdo uvidí. To by byl ohromný zázrak, kdybys tady ve městě nějakou zahlídl. Tak šup do postýlky a třeba se ti bude o sovičkách zdát.“

Jeník se poslušně zachumlal do peřin a pomaloučku usínal. Jen kdyby to tak byl býval tušil.

Každou noc sedávala na střeše protějšího domu sova pálená. Bydlela ve věži nedalekého kostela. Vždycky po setmění, když se město utišilo, vyletěla z hnízda, aby se proletěla. Nad prázdným náměstím, nad tichými ulicemi a nad střechami domů. A právě tam, v jednom domě, v malém okně, objevila chlapce, který měl tak rád sovičky. A moc si je přál uvidět.

„Hú, dneska už to udělám, opravdú. Nesmím se bát. Proč jen my sovy jsme tak plaché, hú.“ Sovička otočila svou hlavou dokola, tak jak to umí jen sovy. Potom roztáhla křídla a rozletěla se rovnou k Jeníkovu oknu. Sedla na okenní parapet a zobáčkem potichounku zatukala na sklo. „Ťuky, t'uk“. Jeník, který pomalinku usínal, se převalil. „Ťuky, t'uky, t'uk.“, ozvalo se znovu hlasitěji. To už si sednul na postýlku a rozhlížel se po pokoji. „Asi se mi už něco zdá“, pomyslel si. „Ťuky, t'uky, t'uk“, klepala sovička do okénka jak jen nejvíc dovedla. A to už Jeník uviděl, že za jeho oknem sedí sova.

Nejprve se trošku bál, ale byl velmi zvědavý a to bylo silnější než strach. Pomalinku vstal. Potichoučku a opatrně šel k oknu. Našlapoval jako myška.

„Hú, ahoj Jeníku“, zahoukala sovička. „Nebojíš se mně?“

„Ne, nebojím“, odpověděl, ale jistý si tím nebyl.

„Jmenuju se Albú a jsem sova, sova pálená. A protože vím, jak moc máš rád sovičky, mám pro tebe překvapení.“

Jeník, který byl nadšený z takového setkání, zvědavostí nemohl vydržet. „Jaké sovičko Albú, povídej“.

„Hú, dnes tě vezmú s sebou na malý noční výlet. Vylez sem ke mně na okénko a dávej pozor.“

Albú zavřela oči a začala šeptat kouzelná slova. „Velké kouzlo na zem sklouzlo, čarují jen sovičky, proměním teď chlapce Jendu, ať je celý maličký.“ Najednou se zvedl vítr a Jeník se začal přece jenom bát. Ale co to cítí? Nějaké šimrání? Nejprve ho někdo lechtá na nožkách, pak na bříšku a teď na ručičkách. „Jé, co to jé? Sovičko, hihi, hehe, jééé“, začal se chichotat Jenda. „Toto lechtá, to je ale legrační kouzlo“. A v tu chvíli si toho všimnul. Nohy a ruce se mu začaly zmenšovat. Potom bříško, trup i hlavička, až se z něho najednou stal trpaslík. Celý pokoj teď vypadal jako fotbalové hřiště pro obry a jeho postýlka jako obrovská tělocvična. Jeník tomu všemu nemohl uvěřit.

„Hú, kouzlo se povedlo. Teď mi vyskoč na krk a můžeme vyrazit“, zahoukala sovička. „A kam Albú“, zeptal se zvědavě Jeník. „Poletíme daleko Jeníku. Daleko, až na hrad Sovinec“.

Jeník a Albú vylétli oknem do tmavé noci. Nejprve se Jenda choulil k Albú, oči měl zavřené a jen cítil, jak se vznáší. Pak je pomalinku otevřel a rozhlédl se. Uviděl své město z výšky. Dům ve kterém bydlel, náměstí s kašnou, i svou školku. Světla, která osvětlovala ulice a svítla v oknech domů, mu teď

připomínala světýlka na vánočním stromečku. Albú ještě několikrát zakroužila nad městem, aby si Jeník výhled vychutnal a zamířila dál. Teď si teprve Jeník uvědomil, jak je Albú hebká a hladká. Její peříčka byla úhledně poskládána jedno vedle druhého a překrývala se přes sebe. Byla šedá a taky trochu rezavá jako oheň. „Asi proto se Albú říká sova pálená“, pomyslel si.

Přeletěli nad polem, v dálce uviděli hory a potom nějaké obrovské město se spoustou světýlek. A pak Jeník uviděl krásné lesy, pár menších kopečků a v nich ukrytý hrad Sovinec.

Albú se pomalinku blížila k hradu a začala se snášet k zemi. Zakroužila nad stromy. „Hú, vedu ti návštěvú“, zahoukala. „Zdravím tě Albú, už vás čekám,“ ozval se hluboký hlas, až Jeníkovi naskočila husí kůže. Uviděl nějaký tmavý stín, který se rýsoval dole na skále pod hradem. Bylo to strašidelné.

Albú zamířila rovnou k němu. Čím víc se blížili, tím víc se Jenda tisknul k sovičce. Najednou ho uviděl. Na skále seděl výr. Byl obrovský, skoro jednou tak velký jak Albú. Na hlavě měl malá ouška z peří a celý byl hnědý a černý jako noc.

„Jmenuju se Hugo a jsem strážcem tohoto hradu“, promluvil. „Já jsem Jeník“, představil se. „Jakým strážcem?“ Hugo si poposednul blíž k Jeníkovi a začal vyprávět. „Kdysi dávno bydlel na skálách pod tímto hradem můj prapradědeček. Ve dne spával na kamenech a v noci létal na lov, aby si opatřil něco k snědku. Jedné noci přelétal nad hradem, aby se podíval na druhou stranu lesa a všimnul si nějakých podivných lidí, kteří se chtějí dostat do hradu. Přiletěl blíž a najednou zjistil, že jsou to lumpové a zloději, kteří chtějí hrad vyloupit a zapálit. Rychle zaletěl k oknu hradního pána a začal velmi hlasitě houkat tak dlouho, až pána vzbudil. Ten vykouknul ven aby zjistil co se děje a uviděl zloděje. Zburcoval celý hrad na poplach a všechny zloděje chytily a zavřeli do žaláře. Jako poděkování mému prapradědečkovi, říkají od té doby tomuto hradu Sovinec a

naše rodina má tu čest tento krásný hrad hlídat. A tak tu strážil můj děda, otec a teď tu v noci sloužím já, výr Hugo”.

Jeníkovi se toto vyprávění moc líbilo, ale začal cítit, že už je moc unavený a vzpomněl si na svou postýlku. Všimla si toho Albú a rozhodla. „Je čas vyrazit “. Rozloučili se s Hugem a vzletli na zpáteční cestu domů.

Cesta jim utíkala rychle. Sovička si brzy všimla, že se její kamarád zachumlal do peříček a pak jí na zádech úplně usnul. Doletěla k okénku Jeníkova pokojíčku, vklouzla dovnitř a zaletěla rovnou k postýlce. Tam Jenička uložila a zašeptala. „Kouzlo končí, v noci klid, ať je všechno, jak má být“. V postýlce ležel najednou chlapec jako dřív, jen se převalil na druhý bok a spokojeně se usmál. „Hú, dobrou noc“, zahoukala potichoučku Albú. Roztáhla křídla a vznesla se směrem ke svému kostelu.

Ráno hned když Jeník otevřel oči, vyskočil z postele a utíkal za maminkou. „Mami , mami, měla jsi pravdu, zdál se mi sen o sovičce. Proletěl jsem se s ní až na hrad a potkali jsme tam výra.“ Maminka se usmála a měla velkou radost. „Tak vidíš, nakonec se ti to tvoje přání splnilo a aspoň se ti o sovičkách zdálo.“

Jeník se v dobré náladě těšil na celý den. Rychle se převlékl , posnídal a už chtěl běžet do školky, aby všechno povykládal svým kamarádům. „Ještě ustlat postýlku, na to bych úplně zapomněl“, pomyslel si. Ale co to našel pod polštářem? Jeník nevěřil svým vlastním očím. Zatajil se mu dech. Pod polštářem mu Albú nechala své pířko na památku. Tak se mu to přece jenom nezdálo.....

Nemocenkov

Autor: paní Katka Šildrová

Bylo nebylo, malé městečko někde v dáli za vysokými horami a hlubokými lesy. Na tom není až tak nic prapodivného, kdyby v tomhle městečku nežily prapodivné bytůstky, které měly zvláštní trápení. Bývaly hodně často nemocné a stonání bylo pro ně tak obtížné a hrozné, že už nevěděly co si počít. Jinak vypadaly skoro jako obyčejní skřítkci, s barevnými čepičkami na hlavě, typicky malého vzrůstu. Jediné v čem se lišily od obyčejných lesních skřítků, domácích trpaslíčků a šotků byly jejich oči.

Ty měl každý trpaslíček tak veliké, krásné a upřímné, že když jste se do nich podívali, zapoměli jste i jak se jmenujete.

Ti skřítkci si říkali Zdravíčci. Jak divné jméno pro tak nemocné bytůstky, že?

Ono to bylo vlastně tak. Před několika málo léty se totiž v jejich městečku něco změnilo...nejchytřejší se všech zdejších skřítků, jménem Šikša, už měl těch nemocí právě tak dost a chtěl s tím něco udělat. Právě tenhle Šikša býval ze všech skřítků nejvíce nemocný a jak sami víte, taková nemoc to je hrozná útrapa a takhle malému skřítkovi bývá ještě hůř než třeba dětem. Šikša měl navíc obrovský odpor ke všem lékům, sirupům, mastičkám, tabletkám a všemu čím se taková nemoc a bolest dá léčit.

Naštěstí, jak už víte, byl to chytrolín a tak dlouhé dny přemýšlel a vymýšlel jak by to šlo udělat, aby se šlo vyléčit a nemuselo by se polykat hořké léky. A jednoho dne se mu v hlavince rozsvítilo a dostal úžasný nápad. Vytvořil lektvar, ten pak přeměnil v malou kuličku..oni totiž skřítkové, umí některé věci jen tak proměňovat..a ta kulička chutnala docela jako nejlepší bonbón na světě. A to není všechno! Ta kulička měla zázračnou moc. Směl ji cucat jen ten, kdo byl nemocný a když kuličku snědl, jeho nemoc z něj vyskočila a začala skákat po pokoji.

To vám byly věci! Jak asi taková nemoc vypadá? No ono záleží na tom, jaká to nemoc je. Tak například - rýma vypadá jako dlouhá zelená žížala a kde se přilepí, nejde ji jen tak sundat a umí škrtit jako had. Angína zase vypadá jako obrovský pavouk, který kouše a škrábe a dělá u toho hrozný rámus až uši zaléhají. Zarděnky jsou malé červené potvůrky, které štípou a lechtají nemocného tak, až by se uškrábal k smrti smrt'oucí. Jakmile nemoc z tělíčka vyskočila, bylo ji třeba zničit a tak se skřítkové z městečka Nemocenkov nejdříve zbavili svých vlastních nemocí a neduhů a přitom se naučili s nimi statečně bojovat. Na každou nemoc měli jiné lsti a jiné bojovníky, kteří ji uměli zdolat. Jakmile byla potvůrka zničena, ihned se nemocný uzdravil a nebylo třeba se dny ba i týdny trápit, polykat prášky, sirupy a léky. Od té doby si v městečku začali skřítkové říkat Zdravíčci, ale název Nemocenkov městečku ponechali pro připomínku starých časů.

Ovšem zpráva o zázračné kuličce se roznesla široko daleko, ba po celém světě. A tak ji skřítkci vyráběli a také měl každý z nich speciální výcvik na boj s potvůrkami nemocemi.

Jednoho krásného dne přišel do města dopis označený červeným razítkem. Napsal ho jeden nemocný chlapec, jménem Kája a prosil Zdravíčky o pomoc. Prý má nějakou ošklivou a pořád musí jíst hořké léky. Už to prý nemůže vydržet.

Zdravíčci nemeškali a vydali se na pomoc. Vzali si sebou meče a luky a na cestu se vydala ta nejnebojácnější parta Zdravíčků co ve městě byla. Dali Kájovi sladkou kličku a z něj ihned vyskočily potvůrky. No takové ještě skřítkci jaktěživa neviděli! Jedna vypadala jako ošklivá brambora a byla opravdový silák, druhá byla pichlavá jako ježek a taky se hrozně ošklivě smála a třetí, na tu byl hrůzostrašný pohled, ani se mi nechce vyprávět jak ta byla hrozivá a všichni se jí strašně lekli.

Neohrození Zdravíčci měli ale pro strach uděláno a tak se dali do boje. Byl to náročný boj a pořádná mela, ale nakonec přeci jen zvítězili stateční a vycvičení skřítkové.

Nestvůrky byly poraženy a Kája byl rázem zdráv. To bylo radosti a skřítkové i s Kájou mohli slavit! Pak se vydali na cestu k domovu. Od té doby si je děti zvou do svých domovů, aby jim pomáhali zdolávat nemoci a ony se už nemusely trápit a bojovat s nimi uvnitř svých malých tělíček.

Děti, pokud znáte nějakého skřítku, třeba takového co vám doma pořád schovává nějaké věci, papučky a třeba i brýle, zeptejte se jej na adresu a v případě nouze pošlete psaní do malého městečka jménem Nemocenkov, Zdravíčci vám určitě přispěchají na pomoc!

O jedné užitečné mrkvičce

Autor: paní Renáta Krzysová

Byla jednou jedna zahrada a o ni se staral moc hodný pan Zahradník. Měl takové zvláštní jméno, říkali mu Boulička.

A tenhle příjemný pán se moc rád staral jak o svou malou zahrádku, ve které pěstoval zeleninu, tak o velikánskou zahradu ve které měl zasazeny všechny možné ovocné stromy, od třešní, višní, švestek, až po meruňky a také hrušně. Každé ráno nelenil a zahrádku řádně zaléval. A v sadu zase hlídal, aby třešně nesezobali chamtiví špačci, nebo třeba mlsní kluci. Ovšem co se panu Bouličkovi jednoho dne nestalo! Jak se tak pořádně o tu svou zahrádku staral a také ji dobře hnojil a zaléval co mu síly stačily, vyrostla mu uprostřed zahrady obrovská, obrovitanananánská mrkev. No panu Bouličkovi, to udělalo samozřejmě radost a tak se o tu mrkvičku začal starat ještě lépe než o všechny ostatní. A také se mu to vyplatilo! Mrkev rostla na očích a den ode dne byla větší a větší a také měla krásnou barvu. Až přišel čas sklizně. Pan Boulička každé ráno se svou mrkvičkou promlouval a jednoho dne jí řekl co s ní bude až ji sklídí. Takovou vzácnou a obrovskou mrkev prý si nemůže nechat pro sebe. Chtěl ji vzít na náklad'ák a zavést na každoroční výstavu pěstitelů. Od toho dne, co jí to však řekl, mrkvička posmutněla. Neuměla mluvit, ale den ode dne byla povadlejší, její barva už tak na sluníčku nezářila. Pan Boulička také posmutněl, nevěděl co mrkvičku trápí a proč tak posmutněla a nepřeje jí zdraví. A tak se jí pokaždé ptal, ale mrkvička jen chřadla a chřadla...až přišel den sklizně..to už vůbec nevypadala jako zdravá mrkvička. A tu dostal pan Boulička nápad a ještě než mrkvičku vyrval ze země, pošeptal jí do její nat'ové korunky, že ji na žádnou výstavu nepoveze. Že si spíše myslí, že tahle mrkvička mohla být docela jinak užitečná. Že má pro ni velice důležitou a smysluplnou práci a že s ní chce udělat hostinu pro všechny děti z vesnice a ukázat jim jak dobře může chutnat taková mrkev. To vše jí šeptal a pak si řekl, jestli do dalšího dne pookřeje, rozhodl jsem se správně. Když přišel druhý den ráno ke své oblíbené mrkvi, nestačil koukat. Mrkev ještě povyrostla, vrátila se jí nádherná oranžová barva a její nat' na sluníčku zářila jako když na

stromech vyraší první lístky na jaře - tak byla krásně zelená. Pan Boulička měl ohromnou radost! Ihned se dal do práce, spolu se svými kamarády vytáhli obří mrkev ze země. Pak pozval maminky a tatínky, sousedy a sousedky, kuchtíky a kuchařky a vůbec všechny lidi z okolí, co kdo měl čas a chuť podílet se na společné práci. Začalo se škrábat, řezat, krájet, strouhat, míchat, vařit, smažit, péct a prostě všelijak kuchtit. Když už bylo všechno hotovo a hostina mohla začít, zašel pan Boulička pro děti a zavedl je na tu velkou slávu. No a děti?! Jaktěživa neviděly takovou spoustu dobrot a dobrůtek vyrobených z obyčejné mrkve. Byly tady mrkvový salát, mrkvové koláčky, mrkvová povidla, dokonce mrkvová pizza. Šťáva z mrkve tekla z obrovské fontány, která byla uprostřed stolu a každý si mohl vzít kolik chtěl. Také nechyběly mrkvové šátečky a rohlíčky, polévka z mrkvičky a ze zelené nati, dokonce mrkvový guláš a čemu ani neuvěříte mrkvičkové bonbóny a želé a vůbec všelijaké nevídané laskominy, že i ten největší nejedlík neodolal a musel ochutnat. A tak děti hodovaly až se jim za ušima dělaly boule.

A mrkvička? Ta byla šťastná, že je užitečná, že někomu udělá radost a že jen tak neuschne na nějaké výstavě, kde by se na ni jen dívali a dávali jí známky.

Úsměv

Autor: paní Táňa Krišicová

Byl pozdní zimní večer a malá Janinka si hrála ve svém pokojíčku. Avšak ani nespočet hraček a knížek jí nedokázalo udělat příliš velkou radost. Cítila, že jí něco chybí, ale nevěděla přesně co. Po pár minutách si už i přestala hrát, vyčistila si zoubky, maminka jí dala pusku na dobrou noc a šla spinkat. O to větší radost měla, když si ráno přetřela očka a podívala se ven. Za oknem se již třpytily bělouňkové vločky právě napadaného sněhu. Janinka nevěděla, že celou noc sněžilo. "Mami, tati!, běžela a křičela Janinka. "Sněží, sněží! Půjdeme se sáňkovat a stavět sněhuláka?" Maminka jí právě natírala chléb se šunkou, sýrem a rajčátkem. Tatínek se na ni usmál a řekl: "Tak Janinko, už jsi velká, co kdybychom si zkusili i trochu zalyžovat?" "Ne, ne, tati, mně se nechce lyžovat, to je nuda. To musím jen pořád chodit a držet pokrčená kolena a hlavně se hodně namakám ... Pro mě je lepší, když jen sedím. " " To mi je jasné, " odpověděl jí tatínek a smutkem mu zalilo oči. "Mami, mami, " prosila Janinka, "že nemusím jít lyžovat? Že se můžu jen sáňkovat? To je mnohem lepší!" Avšak maminka nepodpořila Janinkinu prosbu a souhlasila s tatínkem: "Ne, dnes Janinko, půjdeme všichni pěkně lyžovat. Uvidíš, že to bude zábava!" Janinka zůstala smutná, ale jelikož je dobrá poslušná holčička, oblékla se a za pár minut kráčela se svými rodiči na nedaleký právě zasněžený kopec. Na vrchu jí tatínek pomohl zapnout lyže, maminka jí lépe zavázala čepičku a už se Janinka pouští dolů kopcem. "Pokrč kolínka," křičí na ni tatínek, "ano, krásné, zatoč doprava a píchni hůlku." Janinka najednou pěkně lyžuje. A jak se jí nechtělo! "Janinko a teď doleva!", zkouší na ni s láskou maminka. Když Janinka uvidí za sebou stopy v právě napadaném sněhu, výská, raduje se a křičí: "To je zábava, to je super! Já chci pořád lyžovat!" A tak začalo lyžování Janinku bavit. Lyžovala celý den, ani se jí podvečer jít domů nechtělo. Bolely ji sice nožky, ale byla šťastná. Druhý den o tom vyprávěla dětem a paní učitelce ve školce. Odpoledne se již na kopci sešlo velké množství dětí. Janinka byla nadšená a ostatní děti také. Všichni měli radost z pohybu a ze společně strávených chvil. Nakonec si ještě všichni společně postavili povedené sněhuláky.

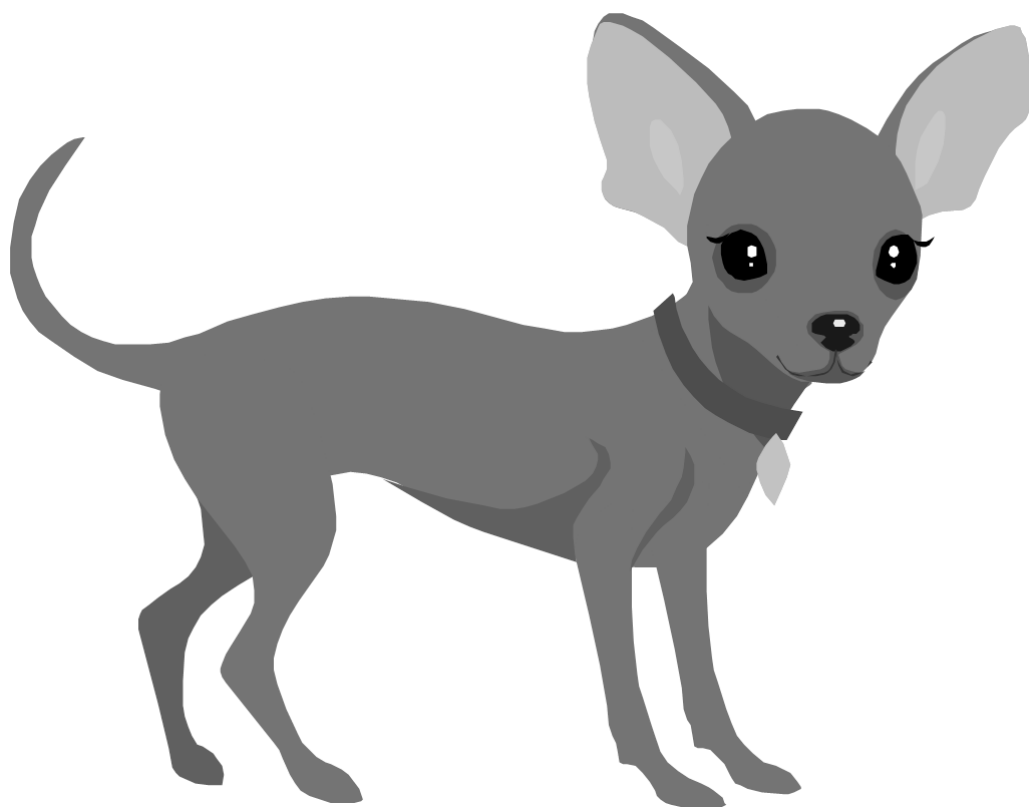
Každý byl jiný - jeden velký, druhý malý, další měl velký nos a ten vzadu červený hrnec na hlavě. Ale jedno měly společné. To, že ani jednomu sněhulákovi nechybělo něco velmi důležité v životě - a to úsměv.

O napraveném pejskovi

Autor: paní Jiřina Grebeňová

V malé vesničce, za velikým kopcem bydlel jeden malý pejsek. Jmenoval se Žolík. Bydlel na farmě spolu s ostatními zvířátky - kamarády a o všechny se hezky starali farmář s farmářkou. Žolík byl ještě mladý pejsek, sotva odrostlé štěně, byl hodný a veselý a rád se proháněl po louce se svými zvířecími přáteli - koníkem Tondou, beránkem Kubou a kozou Lízou. Na dvorku bylo vždy plno slepiček s kohoutkem a na zápraží domu se obvykle na sluníčku vyhřívala kočka Míca. Dny plynuly jeden jako druhý až jednoho dne se do vedlejší prázdné chalupy nastěhovali noví lidé. A měli taky psa. Byl to Azor. Velký starší vlčák. Všichni se ho báli, protože jen na všechny hrozivě vrčel a štěkal. Kolikrát i kdekoho pokousal. Žolík, dosud hravý pejsek, který by ani mouše neublížil, se pomalu začal s Azorem kamarádit. Přeci jenom pes je pes. A tak zanedlouho na své zvířecí kamarády zanevřel a pořád jen lítat po mezích s Azorem. Kdyby jen to, ale Azor Žolíka učil samým nepravostem až se z hodného pejska stal zlý hafan. Po vzoru vlčáka bafal na všechny okolo. Tonda, Kuba a Líza se nestačili divit. Bručoun Žolík nad bývalými kamarády ohrnoval nos, dělal jim naschvály, byl zlý a ani nechápala proč se s ním zvířátka přestala bavit. Tak moc byl zaslepený Azorem. Až jednou, když se šel Žolík proběhnout k vzdálenějšímu rybníčku, kam obvykle moc nechodil, potkal tam několik kačenek. Seděly u rybníka a štěbetaly mezi sebou. „No tak to ne, hezky je proženu a třeba si jednu zakousnu“, řekl si Žolík. A vběhl do houfu kačen. Ty rychle vpluly na hladinu a plavaly co jim síly stačily. A pes za nimi. Jenomže voda byla studená, a když jí měl zhruba po kolena, zastavil se. A v tom uviděl svůj odraz na vodní hladině. Nejprve si neuvědomil, že je to on sám a řekl si: „Co je to za zamračené, zlé psisko? To musí být asi pěkný morous, podle toho jak se tváří!“. Díval se, díval, až mu to všechno najednou došlo. Jak se poslední dobou změnil, jak byl na všechny zlý, jak zapomněl na své přátele a jak nehezky se k nim choval. „A dost“, řekl si, „Takhle to dál nejde“. Rychle běžel domů za Tondou, Kubou a Lízou a všechno jim řekl a začal se omlouvat za své

chování. Ti mu nejprve nevěřili, že to myslí vážně, ale během dalších týdnů je svým chováním přesvědčil. Zase to byl ten starý dobrý Žolík. Všichni byli moc šťastní, že to tak dobře dopadlo. A Azor? Ten zůstal pořád stejný. Starý protiva, kterého nikdo neměl rád. Žolík měl štěstí, že se vymanil z jeho dosahu a strávil tak už jen hezké chvíle spolu se svými zvířecími kamarády.

Úplně obyčejná pohádka

Autor: paní Jarmila Macoszkova

Byl studený lednový večer. Mrzlo až praštělo, foukal vítr a hrál si s vločkami sněhu. Ty začaly padat už před polednem a pořád se jim nechtělo přestat. „Pán Bůh tam nahoře načechrává peřiny,“ řekla by dnes určitě babička. Tu ale najednou vysvitl měsíc, rozjasnil celou krajinu a po padající nádheře nebylo vidu ani slechu.

Nějaký pán se netrpělivě procházel po pokoji. Nebyl tam ale sám. Na všech přítomných bylo vidět jakési zvláštní napětí. Když zazvonil mobil, sáhl po něm právě on. „Haló,“ řekl ten muž. Jakýsi hlas v telefonu mu odpovídal, ale ostatní jej neslyšeli. Snad podle výrazu jeho tváře poznali, že je vše, jak má být a po skončení hovoru už je nedrtilo takové napětí a hustá atmosféra, jako před necelou minutou. Všichni čekali, až promluví. Bylo poznat, že zprávu, kterou dostal, se snaží ještě „strávit“ a zpracovat. Ale dočkali se. Mužův hlas se vznesl do haly: „Máme holčičku! Třítisícedvěstě gramů, čtyřicet osm centimetrů a je krásná a zdravá.“ Lidé mu začali potřásat rukou, poplácávat po rameni a blahopřát. Začaly bouchat špunty, cinkat skleničky, jak už to v takové okamžiky bývá. Muž zrovna pil, když k němu přišla jedna žena. Promluvila: „Jendo, ty jsi můj syn a víš, že jsem se tě snažila vychovávat, jak nejlépe jsem dovedla. Ale jedno si pamatuj - tátou se nestáváš přes noc, jím se musíš neustále učit být.“ Nemyslela to zle, mrkla na něj, usmála se a pokojem zaznělo cinknutí skleniček o sebe. „Něco pravdy na tom bude. Dík za rady,“ reagoval a pak zdůraznil: „babičko.“ Ted' se zasmáli oba, protože na to, být babičkou si musela teprve zvykat a navíc, sama se na to vůbec necítila.

Klárka měla zrovna narozeniny. Zfoukla na krásně vyzdobeném barevném dortu s růžičkami a nápisem osmičky všechny svíčky najednou. Usmála se na své rodiče a honem běžela pro nůž, aby se mohla ta dobrota sníst. Když mamka krájela poslední kousek, Klárka opřená koleno o stůl a s rukama podepřenýma bradu, pronesla: „A mami, moje panenky by chtěly určitě taky trochu. Dala bys

jim kousek dortu?" Mamka prstem projela širokou hranu dortového nože a ulízla zbylý krém, až pak mezi řečí odpověděla: „Prosímtě, krmit panenky, na to jsi už přece velká holka.“ To Klárku zamrzelo, ona přece věděla, že panenky dort nejí, ale chtěla mít s nimi zážitek z oslavy jejích narozenin, o to jí přece šlo. Pak se ale šalamounsky ozvalo: „Ale když tak moc chceš, dej jim kousek z toho, co jsi dostala.“ Ted' byly spokojené obě strany a mohlo se dělat, co se chtělo. Klárka odešla spokojeně do dětského pokoje a rodiče se usadili u televize v obývací místnosti.

Klárka krmila panenky s náruživostí osmiletého děcka. Povídala si s nimi. Posadila je pěkně vedle sebe do křesla a všechny si hrály na to, že k ní přišly její staré známé na návštěvu. Sem tam vykoukla z pod dveří, aby zjistila, jestli rodiče stále sedí před televizí. Někdy měla dojem, že by jim mohla dělat větší radost. „Jak můžou být někdy tam smutní, vždyť mají mě,“ někdy přemýšlela. „Proč si už nedávají tolik pusinek jako dříve a tat'ka si s ní už tolik nehraje,“ ozývalo se z její hlavičky.

Lehla si na postel a zavřela oči. Je princeznou, žije na krásném hradě a jejími rodiči jsou král a královna. Zrovna jsou ve velkém sále, tam se dívají na nějaké divadlo, kde děti nesmějí. Všichni se vesele baví. Ona se prohání na svém poníkovi někde na louce a společnost ji dělají její bráška a sestřička. Venku je teplo, příjemně a všichni vesele dovádějí. Poté poníci zastaví a oni se ocitnou u své oblíbené budky, kde si budou hrát na kuchaře, učitele, sluhy a pány a taky na rytíře - to chce vždycky bráška, i když holky to moc nebaví.

„Klárko,“ ozve se z velké dálky. „No tak, Kláro.“ To už poznává hlas své mamky a vstává, běží za ní. Mamka říká: „Jdi do obchodu. Vezmi si raději kolo a batoh a kup všechno, co máš napsané tady na tom papírku. Přečteš to všechno?“ Klárka bere pomačkaný kus papíru do rukou a pomalu čte: „Máslo, osm rohlíků, kečup, sýr cihla plátkový, tvaroh, dvacet deka junioru, pět lahví piva.“ To se jí

líbí, ráda jezdí na nákupy a koupí si pak nějaký mls. „A můžu si něco koupit taky pro sebe?“ raději se zeptá. „Když to nebude moc drahé, tak jo,“ odpoví mamka a potom dodá: „Kdyby ti nechtěli dát to pivo, řekni, že se jmenuješ Kováčová a oni už budou vědět.“

Klára bydlí na vesnici, k nejbližšímu obchůdku je to dvacet minut chůze a skoro deset minut jízdy na kole. Bydlet „blízko přírodě“ jí dělá jenom radost a pomáhá k rozletu její bujné fantazie. Když má zametat schody do sklepa nebo vytírá podlahu, představuje si, že je Popelka a čeká, kdo jí z její ukrutné dřiny vysvobodí. Když někdy natrefí v mokré trávě na žábu, podívá se na ni ze všech stran, jakoby dokázala rozpoznat, jestli je to doopravdy ten její zakletý princ a většinou se rozhodne ji nepolíbit (že prý to v tomhle případě nemá žádný význam) - je to totiž žába „jako prase“. Někdy si zas při krupičné kaši vzpomene na pohádku Hrnečku vař a čeká, kdy se po vyřknutí kouzelné formulky začne kaše vzdouvat a vylévat se z okrajů talíře. Někdy se prochází v zahradě a když uvidí růžičky, přijde k nim a zlehka se zraní o jejich trny (možná že by ale měla přitlačit, ale to se zatím bojí). Nikdy se však nestalo, že by usnula... Při ohni se proměňuje v čarodějnici a tančí kolem něj, ve spadaném podzimním listí hledá trpaslíky a v hlavičkách makovic Makového mužička... Často si připomíná básničku, kterou už jako devítiletá napsala k svátku paní učitelce:

Pojďte se mnou do světa snů a fantazie,

kde láskou a krásou vás zahřejeme,

kde každý skřítek pracuje

a zlost, bolest neexistuje.

Kde vás každé ráno probudí,

zpívání ptáků v stromoví.

Je tam krásně, věříte mi?

Vím, kde je klíč k naší druhé zemi.

Kde se vzala, tu se vzala - jednou k nim zabloudila mourovatá kočička. Zrovna pršelo „jako z cebra.“ Jedno ucho měla natržené, kulhala na levou zadní nohu a vypadala celkově vyhuble. Prostě hromádka kočičího neštěstí. Když ji Klárka poprvé uviděla ležet stočenou do klubíčka u jejich dveří, byla naprosto přesvědčená, že k nim přišla z nějaké pohádky a je to nějaká zakletá bytost a ona ji prostě musí pomoci. Protože v pohádkách se dobré skutky nikdy nemíjí účinkem, to se ví. Na druhou stranu byla natolik prozíravá, že věděla, že by jí kočka v domě jenom tak u rodičů neprošla, a tak ji schovala do své staré bundy a pomalu a v tichosti se plížila do koupelny. Tam ještě opatrně zamkla a položila ji do umyvadla. Usmála se na ni a měla dojem, že to kočka udělala taky - no, musíme říct, že by asi každá kočka byla ráda na teplém, suchém místě, když přišla rovnou z chladivého lijavce. Možná by si ten úsměv i rozmyslela, kdyby věděla, co jí čeká. Tedy mytí, tedy voda - ta trýznivá tekutina, co z ní udělá ještě horšího zmoklého panáka než je a která ji dozajista ublíží. Kočka se v umyvadle bránila, jak mohla, ale nic naplat. Klárka měla trpělivosti na rozdávání a zkušenosti s mnoha zvířaty se jí zrovna teď náramně hodily. Ještě ji pomalu vytřela ručníkem a byla se svým dílkem náramně spokojená. Kolem byl klid a ticho, pomalu se propížíla do pokoje, ubytovala tam svého nalezence a konala se vyčmuchat něco dobrého kočce na zub. Prošla všechny místnosti v domě a zaradovala se, že je v něm sama. Kočka se po dobrém jídle vděčně uvelebila v Klárčině klíně a začala příst. Klárka se opatrně (aby kočku nerušila) pohodlněji opřela do křesla u televize a v mžiku usnula.

Vzbudily ji hlasité zvuky, nerozeznávala, čemu patří, ale bylo jí jasné, že někdo už je doma. Podívala se na hodiny po chvilce uvažování zjistila, že je půl

jedné v noci. Přikrčila se více i s kočkou do křesla a nabyla přesvědčení, že to jsou duchové, protože už začala jejich hodina strašení. Ona to moc dobře ví podle jedné strašidelné hry, kterou nedávno vymyslela s kamarády. Bylo tam: „Dvanáctá už odbila a lampa ještě svítila a lampa ještě hořela...“ Dál už si to zrovna nevybavuje, ale pamatuje si, že pak přichází kostlivec a musí se proti němu bojovat jenom tak, že se rozsvítí světlo. Ted' se ale tak bála, že nemohla vůbec vstát, natož dojít až k vypínači. To bylo prostě nad její síly, a tak si aspoň ucpala uši a čekala na zázrak.

V ložnici se rozsvítilo. Pomalu vytáhla prsty z uší a pochopila, že to není nikdo jiný než její rodiče. Spadl jí kámen ze srdce. Vyšla z pokoje i s kočkou a do něčeho strčila. Zase se začala třást po celém těle. Tu uslyšela mamčino rozzlobené: „Klářino, jak to, že ještě nespíš? Hybaj do postele.“ Když už na sebe konečně mohly vidět, přišla další sprška rozzlobených otázek: „Co to tady máš? Co to je?“ Mamka vykulila oči a s vyčerpáním v hlase dodala: „Kláro, ty mě přivedeš do hrobu. Otec takový mamlas, opije se do němoty a ještě ty tady přivlečeš do domu takovou.... takovou... zblešenou kočku.“ V Klárce se napjaly všechny nervy a promluvila: „Jak to o tat'kovi mluvíš, jsi zlá. A ta kočka je umytá a hodná a nechám si ji.“ To už mamka pochopila, že se nezachovala, jak by měla a začalo ji hryzat svědomí. A pak než odešla rozložit si gauč pro spaní, dodala: „Jdi už spát, princezno. Ráno moudřejší večera.“

Tu noc, tisknouc k sobě nalezené zvíře, Klára pochopila, že i královny jsou někdy hodně unavené, a že i králové nejsou tak dokonalí jak by měli být a někdy dělají chyby. Ještě než zavřela oči, pohladila kočku mezi ušima, zívla a stačila říct: „Přeju si, aby...“ a usnula tvrdým spánkem jaké mívají jen děti.

Brzo jí mělo být deset. Dychtivě čekala na Štědrý den. Byl zrovna den před Vánocemi a ona všem koupila dárky - našetřila si na ně z peněz, které někdy dostávala od rodičů nebo babiček a dědečků. Byla na ně náležitě hrdá. Tatkově se bude hodit průpiska, mamce papírové kapesníky, babičce vlastnoručně vyrobená záložka do knihy a dědovi čokoláda. Těšila se, že dostane svoji vysněnou panenku Barbie. Ne takovou, co už má, ale jinou - s dlouhými hustými vlasy do půl těla a s ohýbacími nohami. Toužila po ní už od doby, kdy ji k narozeninám dostaly kamarádky, se kterými si často hrála. Věřila, že až ji bude mít, tak jí ji budou holky závidět. Vždycky chtěla mít to, co mají jiní nebo ještě něco lepšího. Rychle vklouzla do postele a ještě před tím zaběhla k rodičům, skočila do jejich velké postele a vesele prohlásila: „Na zítřek se moc těším. Nevím, jestli vůbec usnu.“ To rodiče rozesmáli a zpod peřin si něco zašeptali, pak si je přetáhli přes hlavu a dali tím najevo, že i oni budou rádi, až už konečně ten den přijde.

Ráno ji nejprve probudila kočka zašimráním fousků na chodidlech. To dělávala často a ráda. Klárka se překulila na druhý bok, ale rázem otevřela oči a už si nazouvala papuče. Nejprve běžela k vánočnímu kalendáři. Byla to úzká obdélníková krabička s obrázkem velkého stromečku, který zdobí děti a pod kterým se nachází ještě nevybalené dárky. Jeho kouzlem byla papírová dvířka s čísly, která schovávala malé formované čokoládky. Radostně rozevřela poslední okénko a v něm našla velký čokoládový stromeček. Hned si ho strčila do pusy a vyrazila na výzvědy. Rodiče se ještě převalovali v lůžku, zatímco od dědy bylo slyšet hluk a něco krásně zavonělo. Ještě v pyžamu zavítala u dědy v provoněné kuchyni a pověsila se mu na krk: „Dědo, co to tady tak hezky voní?“ Děda jí pustil na zem, poškrábal se ve vlasech a odpověděl: „No přeci vánočky. Pomazal jsem je hezky máslem, posypal mandličkami a peču je už nějakou dobu v troubě. Za chvíli budou a až vychladnou, můžeš je zkusit.“ „Jé, děkuju. Nejradši bych je už jedla hned,“ řekla Klárka, když se na dvě vzdouvající se šišky dívala skrze okénko trouby. „To by tě ale bolelo břicho,“ dodal děda a začal krájet mrkev. „Můžu se

dívat, jak kuchtíš, dědo?" zeptala se Klárka. „To víš, že jo,“ začal pomalu povídat děda „jen mi tady moc nezavázej. Budu toho muset ještě hodně připravit. Ted' připravuju bramborový salát. Udělám ho letos trochu jiný, dietnější. Místo tučné majonézy tam totiž přidám jogurt a trochu lehké majonézy. Všude jenom slyším, jak přibývá nemocí z jídla. Pamatuj si, že na takové věci se musí myslet včas. Kdyby strejda Karel nejedl tolik své oblíbené vepřové, ještě by tu mezi námi mohl být.“ Pak vzal děda plátky ryby, pokapal je citrónovou šťávou, okořenil a Klárka mu je obalovala v mouce. Byla to dokonalá souhra partáků, kteří si často rozuměli i beze slov. Babička se na ty dva kuchtíky od dveří častokrát usmála a prohlásila, že jim do vaření nebude zasahovat, když jim to jde tak od ruky.

Den utekl jako voda. V televizi se střídaly pohádky jedna za druhou. Klárka zašla několikrát na kontrolu k dědovi, jak daleko jsou přípravy na štědrovečerní večeři. U nohou se jí pletla kočka, která také jakoby vycítila zvláštní atmosféru tohoto dne a nějak spokojeněji předla. Někdy kočku napadlo, že by ta lesknoucí se věc na tom velkém stromu mohla být dobrou hračkou a stálo by za hřích ji trochu rozhoupat a... No ale pro všechnu smůlu ji všichni sledovali jako ostříži a pokaždé, když se objevila v její blízkosti, ji hned odháněli: „Kššš, jedeš. Míco, nech to být.“ To pak svésila uši a dotčeně se k nim otočila zády a s nezájmem si začala v osamoceném koutu místnosti čistit kožíšek.

Když večer, přikrytá dekou, drbala kočku mezi ušima, měla pocit, jakoby byla nejšťastnějším dítětem na zemi. Na židli seděla její nová Barbie a na stole ležela spousta dalších hraček a knih. Byla sama se sebou spokojená, jaké skvělé dárky sama darovala. Všechny udělaly velkou radost. Plná dojmů a s pocitem uspokojení zavírala své hezké zelené oči.

Uběhl měsíc a život se vrátil do stejných kolejí. Klárka chodila do školy, dobře se učila, odpoledne navštěvovala kroužky. Nejvíce se jí líbilo v kroužku

herectví. Dostala sice jednu z vedlejších rolí, ale hrála ji tak dobře, že věděla, že nastane den, kdy ji nabídnou jednu z hlavních rolí a to už bude něco znamenat. Chtěla být herečkou a stejně jako se snažila jinde, nebála se ani tady. Texty se učila hned po tom, co je dostala do rukou a vždy je předčítala kočce, která byla velice vděčný posluchač, protože dokázala mlčky trpělivě vyslechnout. Navíc v ní neměla příliš kritického posluchače, protože se nevyjadřovala příliš jasně o jejích kvalitách. Kočka byla maminkou nebo tatínkem, co své dítě kárá, někdy také přítelkyní nebo princem, do kterého se princezna zamilovala. Kluci ji v poslední době začali plést hlavu. Začala si všimnout, že jsou odlišní od holek, ale přesto něčím strašně zajímaví. Bylo to pro ní nové a neznámé.

Doma to začalo být jiné. Možná to prostě Klárka dříve neviděla nebo nechtěla vidět, ale nyní bylo jasné, že to se vztahem jejich rodičů není dobré. Mamka spávala v jiné místnosti než tatka a častokrát spolu za celý týden ani nepromluvili. Tatka přicházel domů pozdě v noci, stávalo se, že ho celý týden neviděla. Jednoho dne se prolomily ledy.

Mamka s tatkou ji pozvali do kuchyně, posadili se s ní ke stolu a řekli jí, že už nechtějí žít spolu. Prý by to nešlo. Mamce na tatkově vadí, že moc pije a nevydělává tolik peněz, aby si to mohl dovolit a tatkově už moc vadí, že nemůže být svým vlastním pánem a rozhodovat se sám. Dohodli se tedy, že se rozvedou a Klárka bude bydlet s mamkou u babičky a dědečka ve vzdálených Černošicích. Klárka tomu nerozuměla, nechtěla odejít, nechtěla žít ani bez jednoho z rodičů, nechtěla měnit nic z toho, jak doposud žila. Měla dojem, že v této chvíli bylo zbytečné říkat nahlas všechno to, co ji probíhalo hlavou. Vzpomněla si na dopis její kamarádky z Ameriky, kde psala, že u nich má několik rodičů každý a nikomu to nevadí.

Když hladila ve svém pokoji kočku, která spokojeně vrněla, slíbila si, že bude statečná a silná a bude mít oba rodiče stejně ráda jako dříve, i když už to

nebude jako dříve. Po tvářích se jí začaly koulet slzy jako hráchy. „Ted' budu brečet naposledy,“ zašeptala kočce do ucha.

U okna se objevila silueta mladé ženy, která se chtěla trochu protáhnout od dlouhého sezení u počítače. Usmívala se a hleděla upřeně kamsi za horizont hor, které se rýsovaly v pozadí krajiny. Její dychtivé oči jenom zářily. Byla myšlenkami v jiném světě, ve vzpomínkách, ale šťastná. Prošla dveřmi do ložnice babičky a zavřela za sebou dveře. Byla to Klárka.

„Babičko, ty jsi tak moudrá,“ řekla, místo pozdravu. „Ale, ani bych neřekla. Takovým věcem tě naučí život, dcerunko,“ zaznělo od televize. Klára měla povídavou náladu, a tak se posadila vedle babičky, prohlédla si košík s ovocem a vylovila hezké lesklé jablko. Hned se dala do jeho dobytí. „Můžeš prosím ztlumit zvuk u televize? Ráda bych si s tebou popovídala,“ zakousla se do jablka a pohodlně se usadila. „Víš, babičko, když jsem byla malá, věřila jsem na pohádky.“ Babička ji vstoupila do řeči: „A ty už nevěříš?“ Klárka odpověděla: „Nikdy se mi nestalo, že bych vysvobodila prince z žáby, ani jsem nenašla trpaslíky, které jsem hledala. Nestalo se prostě mi prostě nic, co se píše v pohádkách.“ Babička se ale nedala odbýt: „Ale neodpověděla jsi mi na otázku.“ Klárka se chvíli zamyslela, změnila svou polohu v křesle a řekla: „Na druhou stranu na tom něco bude. Kdyby se naši nerozvedli, táta by nikdy nepodstoupil alkoholové léčení a neměl by novou rodinu. Mamka by si nenašla tak bezvadného manžela, jakého má ted' a neměla bych dva skvělé tat'ky a sourozence. Neměla bych ani své nynější přátele. Vlastně je to všechno jako v pohádce - musíme si zažít nějakou strast, abychom došli ke svému cíli. Musíme ale chtít, samo to nejde.“ Odmlčela se a dořekla: „Chybí tam ale ty zázraky.“ „Myslíš?“ řekla babička a na kolena ji vyskočila kočka. Byla pořád stejná, ucho se jí nikdy úplně nezahojilo a na levou zadní tlapku trochu kulhala. Oči už jí tak nesloužily jako dříve, ale stále dokázala láskyplně hladit fousky

chodidlo, když Klárka vstávala. „Babičko, už to chápu. Celý můj život je zázrak. To, že jsem se narodila. Ne všechno se dá vysvětlit a dokázat. Zázraky se dějí pořád, jenom je musíme vidět a věřit v ně.“ Pak se začervenela: „Můj Jindra je můj největší zázrak, můj princ z pohádky, na kterého by byly všechny oříšky světa krátké. A já, jeho princezna se brzy stanu jeho nevěstou. Několikrát v divadle, ale potom už ve skutečnosti.“ „No tak vidíš,“ mrkla na ni babička a kočka, jakoby rozuměla, taky a začala spokojeně příst.

Tady příběh končí, ale není přitom dokončen. Začíná v životě každého z nás, a zejména dětí.

Šnečí maxi rodinka

Autor: slečna Renáta Stenclá

Šnečí maxi rodina

Penata Šencklá

Jednoho dne šly dešti, holáčka a
chlapíček ze školy domů v dešti. Jak sak
šly a šly holáčka uvítlá šněčka,
jak se plaví po chodníku.

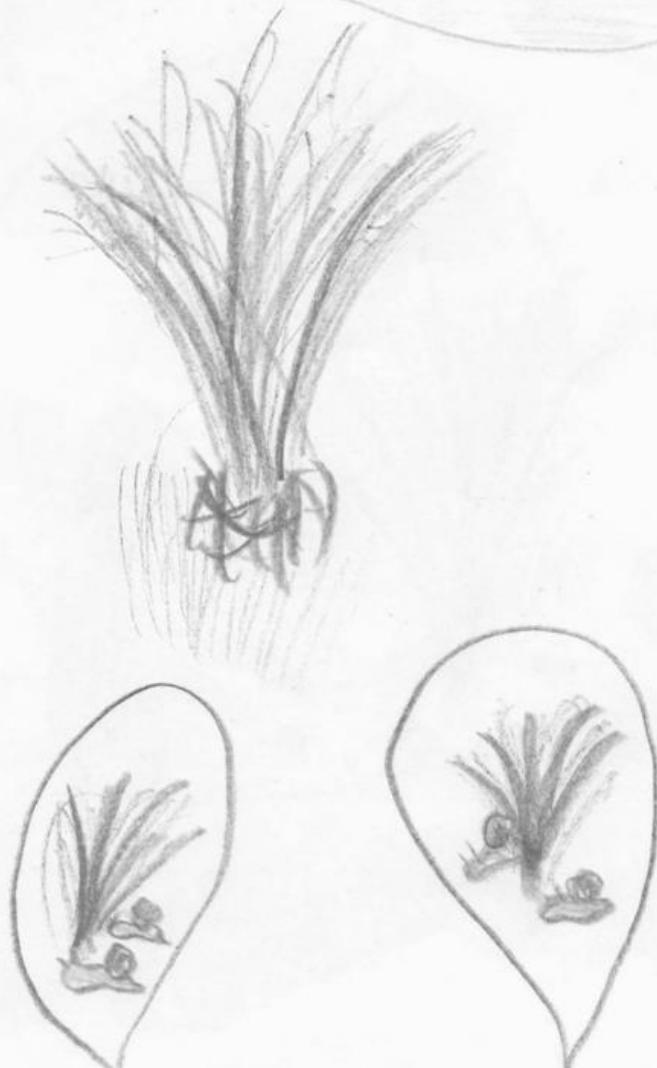
Tak si řekly, že to přenesou na mě.
Když šly, šly a šly a došly, ke krávi tak uviděly
dalšího šneka a tak je napadlo, že je
dají k sobě. A tak se jim u sebe líbily,
že vymyslely, že budou šnečky. Šli dál.

Když tak šly našly třelího, člorého,
pákeho, šestého a, ať měly jiné své
vymyslely, ně je budou sbírat do
krabičky od svácný. a tak ji
vytáhly a přendaly do ní šnečky.

Když došly ke konci chodnítku, měly
už prou krabičku a tak si
řekly, že je dají pod jeden
velitkánský keř. A tak se taky stalo.

Došly ke keři a začaly počítat:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11... .. a tak

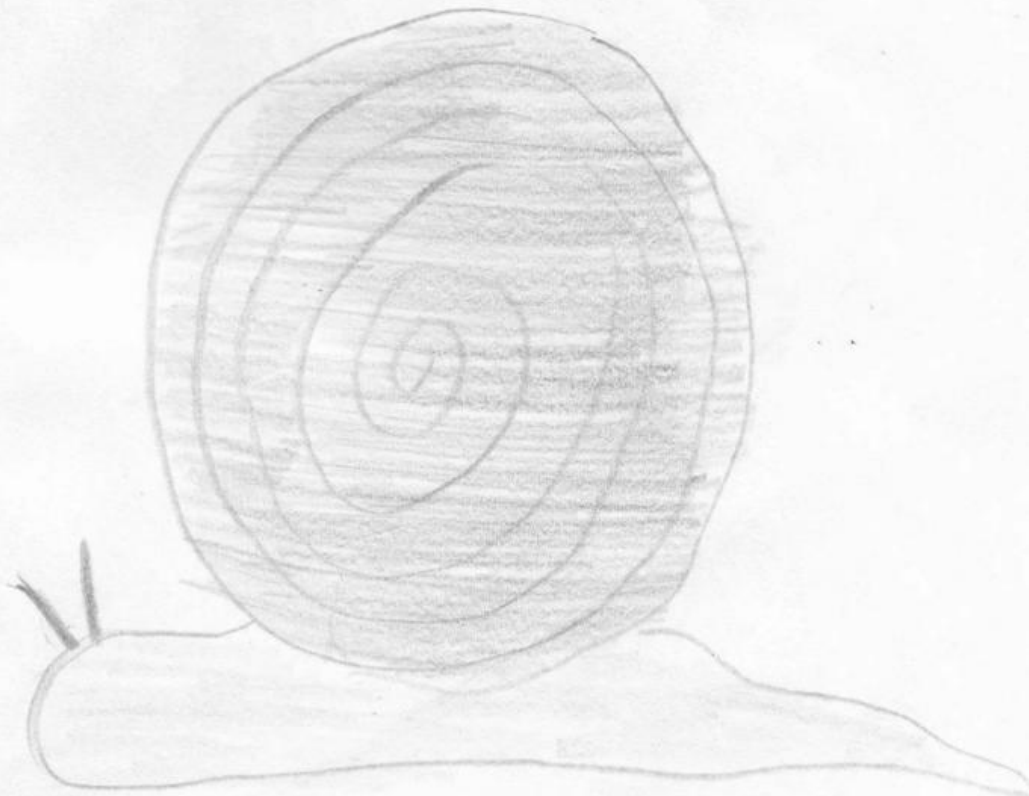
počítaly a počítaly, až se dopočítaly

ke číslu 51.

Řekly šnečkům ahoj!!! a sak vanička

MAXI
šnečí rodina

Divoký týden křečka Ziziho

Autor: slečna Katka Školová

Pondělí- Úterý

Jednou večer jsem Ziziho pustila po pokoji. Jako vždycky nejdříve zamířil k židli a potom na ni vyšplhal. Nedělal to, aby se pohodlně usadil. Dělá to, protože ví, že tam na něj čeká nějaká dobrota. Dnes jsem mu tam dala oříšek. Ten má nejradši. Většinou když ho uvidí tak po něm chňapne a utíká si ho uschovat do své spižírny. Dnes, ale seděl jako zařezaný. Zizi jsi v pořádku? Optala jsem se. Věděla jsem, že mi neodpoví. Najednou vstal a začal utíkat pryč a oříšek tam nechal. Dlouhou dobu jsem ho neviděla, když v tom mě zavolala maminka na večeři. Byla jsem myšlenkami jinde a zapomněla jsme na Ziziho a na to, že dveře byly otevřené. V klidu jsme dovečeřeli a já jsem šla do pokoje. Za chvíli za mnou přišla sestra Kája a zeptala se mě, jestli si může půjčit Ziziho, v tu chvíli mě to trklo. Proboha!!! Zařvala jsem. Vždyť byl puštěný. Máma Ziziho a jiné hlodavce neměla ráda, takže mi nařídila, že ho mám okamžitě najít. Sestra mi ochotně pomáhala. Nikde nebyl k nalezení. Táta jen tak prošel kolem nás a řekl: Tak vemte Sally, ta vám pomůže. Sally byla naše stará fenka. Ta bohužel nic necítla. Bylo už moc pozdě tak jsme šli spát. Bylo úterý. Ráno jsem vstala dřív a začala jsem ho zase hledat. Opět jsem ho nenašla a tak jsem šla do školy s myšlenkami kde by mohl být. Když jsem se ze školy vrátila, máma s tátou zrovna odcházely pryč a říkali, že se vrátí až večer. Naobědvala jsem se a šla hledat, bylo to marné. Šla jsem se dívat na televizi. Už byl večer, rodiče se vrátili a máma se šla sprchovat. Najednou jsme slyšela výkřik. Máma vylezla omotaná ručníkem a v ruce držela Ziziho. Byla jsem tak šťastná, že ho vidím. Dala jsem ho do klece a on si vlezl do domku a usnul.

Středa

Zizi smí každou středu večer podniknout výpravu do našeho obývacího pokoje. Dnes zamířil k naší hudební věži. Protože ví, že tam na něho čeká

dobrota, Zizi našel vlašský oříšek. Vypadá tak roztomile, když vezme oříšek do předních tlapek a pracuje na něm svými ostrými zuby, dokud ho nerozlouskne. Potom honem vyndá jádro a blaženě si je zastrčí do své torby. Včera jsme Zizimu nechala pouze ten oříšek, tak jsem mu dnes chtěla udělat radost papírovou trubicí, do které by si mohl vlézt. Když jsem se sehnula, shodila jsem ze stolu krabici plnou arašídů. Samozřejmě, jakmile je Zizi uviděl, rozhodl se, že je to krmení pro něho. Okamžitě si nacpal torby k prasknutí a rychle se vypařil přímo do oné papírové trubice. A tam se zcela nečekaně Zizi zasekl. Zřejmě si naložil tolik arašídů, že už tou trubicí nemohl projít. Zvedla jsem tu trubicí i se Zizim a rozesmála se. Vzala jsem nůžky a precizně a opatrně trubicí rozstříhla. Zizi byl tak vyděšený, že už nikdy do žádné trubičky nevezl.

Čtvrtek

Ve čtvrtek ke mně měla přijít má kamarádka Lucka. Přišla o něco později, než jsme se domluvili a ještě s sebou měla křečka. Ahoj co to máš?! Povídám. Ále řekla jsem si, že ti ukážu mou novou křečici. Odpověděla s nadšením. Ale to né, Zizi nemá rád jiné křečky!!! Řekla jsme zlostně. Aha to jsem nevěděla, tak já ho donesu domů. To né moc dlouho by to trvalo. Odpověděla jsem. Odešly jsme do pokoje a dlouho jsme si povídali. Musím na záchod. Řekla jsem a odešla jsem na záchod. Po chvíli jsem se vrátila a co nevidím, Lucka dávala Ziziho a její křečici k sobě. Co to děláš!!! Křičela jsem, až se mi kouřilo z uší. No j- jj-já jsem chtěla zkusit, jestli se snesou. Vykotkala ze sebe. A opravdu se snesly, to bylo poprvé. Asi je zamilovaný. Podotkla jsem. Asi jo. Řekla Lucka.

Pátek

Zizi umí výborně šplhat. Na to jsem měla myslet, než jsem začala větrat pokoj. Zazvonil telefon a já ho šla zvednout. Byla to mamka, jenom mě kontrolovala, byla jsem totiž sama doma. Když jsem dotelefonovala, tak jsem šla do pokoje. Venku foukal příjemně vítr tak jsem se chtěla podívat z okna, ale na parapetu byl Zizi. Mrsknul sebou a vyběhl po stěně domu až na střechu. Slyšela jsem, jak jeho tlapy cupitají v okapu. Možná bych ho ještě dokázala chytit. Jenomže jak to udělat? Střecha je strmá. Vzpomněla jsem si na půdu tam by to možná šlo. Vylezla jsem na půdu. Uviděla jsem Ziziho a jak se dozvěděl, že o něm vím, začal utíkat, až spadl do okapu a vezl se jak na tobogánu. Myslela jsem si, že je po něm a, že už ho nikdy neuvidím. Sklesle jsem došla dolů. Najednou vidím pod okapem kbelík, v kbelíku listí, v listí Zizi. Děkuju!

Sobota

Jak je známo křečkům chutnají psí granule. Naše Fenka Sally je už hodně stará a nic necítí a na jedno ucho neslyší. Zizi viděl, že ji dáváme granule tak vší silou začal okusovat klec, bylo to, až nesnesitelné, ale pak se mu to povedlo. Tiše jako myška se plížil k Sallyně misce na granule a nacpal si torby, co to šlo a pak utíkal zpátky. Sally si ničeho nevšimla. Zizi takhle šel asi pět krát. Odpoledne při obědě Sally strašně žebrale o jídlo a kňučela dokonce mě i kousla do nohy. Dali jste ji najíst? Optala se nás maminka. Jo, zrovna ráno. To je divné. Řekla jsem. Po obědě jsem se šla kouknout na Ziziho, měl otevřenou klec. Podívala jsem se do jeho domečku a on si tam hoví na granulích. To je co?

Neděle

Máma pekla ořechovou buchtu, je moc dobrá a máma s ní má pokaždé úspěch. Se sestrou Kájou jsme pomáhali. Konečný výsledek byl dokonalý, krásně to vonělo. Šla jsem se podívat na Ziziho, ten v klidu spí. Chvíli jsem ho pozorovala, je tak roztomilý když spí. Na chvíli se vzbudil a rozhlédl se, kdo to na něj kouká. Pak si asi uvědomil, že jsem to já a šel znovu spát. Máma mě zavolala na buchtu. Jako střela jsem vyběhla ze svého pokoje. Mňam, to byla dobrota. Řekla jsem. Máma se jen pousmála. S nacpaným břichem jsem se dobelhala do pokoje. Zizi byl už vzhůru, vytáhla jsem ho z klece. Začal mi očichávat ruku moc to lechtalo tak jsem zavřela oči a najednou ukrutná bolest. Zizi se mi zakousl do ruky, bolestí jsem zařvala. Pomalu jsem ho položila a on mě pustil, ale něco zůstalo v mém prstu. Byl to jeho zub.

KONEC